

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 680

De Meester der Raven.

20 CENT

Toen werd Raffles door Cunning en een der sterkste mannen naar binnen gedragen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

DE MEESTER DER RAVEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De jacht op John Raffles.

Het kon omstreeks half twaalf in den nacht zijn, toen er een zestal mannen met trage schreden, de handen in de zakken, de petten diep in de oogen gedrukt, liep door een van die smalle, sombere straatjes in het oudste gedeelte van Londen, waar zelfs midden in den zomer en op klaarlichten dag nimmer een zonnestraaltje scheen binnen te dringen, zoover neigen de huizen er naar elkander, zoo hoog zijn zij, en zoo smal zijn die straten, die ternauwernood den naam van steeg verdienen.

De mannen moesten daar ook wel zeer goed bekend zijn, en hun weg op den tast vinden, want thans, op dien regenachtigen zomeravond, nu een dikke mist juist boven de stad optrok, was het er zoo duister als in een oven, en een enkel gaspitje deed vruchteloos

moeite, een weinig klaarheid te brengen in die Egyptische duisternis.

Op sommige gedeelten moesten zij achter elkander loopen, teneinde elkander niet op de teenen te trappen.

De huizen waren reeds alle in een diepen slaap verzonken, naar het scheen, want geen enkel lichtglimpje drong naar buiten, door de smalle, stoffige ruiten van de hooge, uit het lood gezakte vensters.

Er was een uitdragerij, er was een soort van snoepwinkeltje, dan kwam er een bank van leening, onmisbare instelling schijnbaar in deze buurt van armoede en ellende, en ten slotte kwam het wijnhuis.

En dit was nog niet in slaap verzonken! Integendeel, daarbinnen klonken rauwe dronkemanskreten, gelach, en soms boven alles

uit een schelle vrouwenstem, die een paar regels van een straatliedje zong, en dan weer plotseling zweeg met een gierenden uithaal.

Dan klonk in de plotseling ingetreden stilte een harmonica, die zeker haar beste dagen reeds gehad had, en hetzelfde lawaai begon weer van voren af aan, in een zekere regelmaat.

Dat was de kroeg van Mike Hare, de voormalige Iersche bokser, die in zijn glorie-tijd kampioen in zijn klasse was geweest, die tegenover helden van de vuist als Carpentier, Van der Veer, Breitenstätter en alle Engelsche grootheden van den ring had gestaan, en die nu vervallen was tot dit armzalig bestaan van wijnhuishouder in een van die Engelsche sloppen, in East-End gelegen, die alle op de Theems uitloopen, daar waar zich de dokken bevinden.

Een oogenblikje stonden de mannen stil, en toen was het plotseling, alsof zij van de aarde waren weggevaagd.

Met groote snelheid waren zij een slop binnengetreden, naast het wijnhuis gelegen, en zeker niet breeder dan een halven meter.

Het was eigenlijk niets meer dan een scheiding tusschen twee huizen, die men aanvankelijk tegen elkander had willen bouwen.

Het slop beschreef een bocht, en het was er zoo mogelijk nog iets donkerder dan in de steeg.

Er klonk een dof, vreemd gegurgel van water, alsof het van onder den grond opsteeg.

Dat was het overvloedige regenwater, — dien geheelen dag had het bij stroomen geregend — dat zich langs het hellende slopje nog altijd voortspoedde, in het midden waarvan zich een soort riool bevond, voorzien van stevige roosterstaven, maar dat niet bij machte bleek te zijn, al dat water te verzwelgen, zoodat het slop verderop weinig beter leek dan een beek.

En nu klonk voor het eerst een geaffecteerde hooge falsetstem, die op gedempten, verontwaardigden toon sprak:

— Zeg eens, Fatty, moeten wij nog verder? Ik ben in avondtoilet, ik heb mijn lakschoenen aan, en ik ben niet van plan, ze te bederven, en een kou te vatten in jullie vervloekt slop!

— Wil ik je soms dragen, Jim Peanut? Klonk een spottende, schorre stem uit de duisternis.

— Dat zou niet eens zoo kwaad zijn! meende de ander weer. Het is een vreemde liefhebberij, jullie verblijf te kiezen in zoo'n

negorij! Als ik dat vooruit geweten had, geloof ik, dat ik voor de eer van de bijeenkomst had bedankt!

— Je zou je nog wel eens bedacht hebben, Jim, alvorens te weigeren, wanneer je ter vergadering wordt opgeroepen door Meester Raaf!

Het bleef heel even stil op die woorden, en men hoorde alleen een dof gepruttel uit den mond van Jim Peanut, waarop de man die het laatst gesproken had vervolgde:

— Je weet, dat we een mededeeling in ontvangst hebben te nemen, en van groot belang ook! En als Meester Raaf je ontbiedt, dan heb je het hart niet, te weigeren. Je bent pas onlangs tot luitenant benoemd, en ik misgun je dien rang niet, ik wil je graag als mijn collega beschouwen, maar ik waarschuw je — laat nu je ijver niet verslappen, want de Meester is streng voor de lulakken, de lafaards en de slappelingen!

Peanut bromde iets onverstaanbaars, onderdrukte een vloek, toen hij bijna in een diepe plas getrapt had, en toen klonk de stem van den man die vooraan liep, uit de tastbare duisternis:

— Halt! Wij zijn er!

Er werd op een eigenaardige wijze op hout geklopt, waarschijnlijk op een deur, men hoorde het zachte gerammel van een sleutelbos, een grendel knarste, toen werden er fluisterend eenige woorden gewisseld, waarschijnlijk een wachtwoord, en een deur piepte op haar hengsels.

Een vage gedaante werd zichtbaar, en op kniehoogte een soort van dievenlantaarn, een kaarslamp, die zachtjes heen en weer schommelde, en waarvan het rossige schijnsel nu de zes mannen bescheen, die haastig naar binnen gleden, waarop de stevige deur weder achter hen dichtging.

Zij bevonden zich op een soort van binnenplaats, die waarschijnlijk eertijds bij een verlaten fabriek had behoord, en die in den loop der jaren was volgebouwd met allerlei loodsen en keten, bergplaatsen en reparatie-inrichtingen, zoodat er een waar doolhof gevormd was van elkander telkens kruisende straatjes, zonder de minste regelmaat.

Maar de man met de lantaarn zoowel als de meeste der zes mannen, schenen hier den weg uitstekend te kennen, want snel ging het kleine troepje nu voort bij het schijnsel van de schommelende lantaren, totdat zij opnieuw moesten stil staan voor een tweede deur, die op geen andere wijze te bereiken

was dan langs den weg, dien de mannen zooeven waren afgekomen.

Hier hief de portier zijn lantaren op, liet het licht beurtelings vallen op de gezichten van de zes mannen, knikte gerustgesteld, opende de deur met een grooten sleutel, en het zestal was binnenshuis.

De voorste ontstak zijn zaklantaren, en bij het licht daarvan begonnen zij zwijgend, een vochtige, steenen trap af te dalen, ruim dertig treden hoog, totdat zij, vrij diep onder den grond, een ruimen kelder bereikten, met een poortvormige deur aan het einde, die op een kier stond, en waardoor een vrij krachtig lichtschijnsel naar buiten drong.

Op een kruk was een man bij die deur gezeten, die echter onmiddellijk was opgestaan, zoodra hij eenig gerucht hoorde, met zijn rechterhand op een veelzeggende wijze in zijn zak.

— Hou je gemak maar, Brain! zeide Fatty met een kort lachje. Goed volk man! Is de Meester er al? Des te beter, dan kunnen we dadelijk beginnen!

Fatty, die zijn bijnaam met eere droeg, want hij was een kogelrond heerschap, aan wien letterlijk alles bol scheen te zijn, tot zijn neus toe, wendde zich tot Peanut, en fluisterde:

— Nu zijn we om zoo te zeggen onder de kroeg van Mike Hare. Er is geen andere manier om hier te komen dan den weg dien wij gevolgd hebben — behalve een geheime sluipteg, die alleen aan den Meester bekend is, en die pas gebruikt mag worden, als de politie ons hier achter de voddën zou zitten, en dat is niet erg waarschijnlijk, want je hebt wel gemerkt dat de boel goed bewaakt wordt!

— Ik kan mij niet begrijpen, waarom de meester geen fatsoenlijker vergaderlokaal zoekt! zeide Peanut schouderophalend.

— O, hij is niet zoo kieskeurig als jij! hernam Fatty kortaf. Bovendien moet hij wel nemen wat hij krijgen kan. De Blauwen zitten ons weer geducht op de hielen, den laatsten tijd, en de meeste vergaderplaatsen staan in hun boekje, zoodat wij daar niet meer bijeen durven komen! En houd nu je snater, want hij houdt niet van praten, dat weet je wel!

De deurwachter had zich duchtig vergewist, dat hij alle mannen kende, die daar binnentraden, en toen pas wierp hij de deur wijd open, en het zestal trad een aangrenzenden kelder binnen, die tamelijk goed was

gemeubeld met een groote, langwerpige tafel in het midden, eenige stoelen voor de leden van het bestuur en zelfs een gramfoon op standaard.

Dan stond er bij een van de langste wanden een radio-ontvangtoestel, en in den tegenovergestelden hoek was een groot fototoestel zichtbaar — misschien een overblijfsel van vroegere tijden, toen de Bende der Raven zich ook nog toelegde op het maken van valsche bankbiljetten.

Het vertrek was tamelijk helder verlicht door een elektrische lamp, die van de lage zoldering afhing, en die zoo geplaatst was, dat het schijnsel voluit viel op de gezichten der vergaderden, terwijl de leden van het bestuur zoodanig aan de tafel zaten, dat de lamp zich boven hun hoofd en een weinig daarachter bevond, zoodat hun gelaat meestal in de schaduw bleef.

Op dit oogenblik zaten achter de tafel vijf mannen, dat wil zeggen de Aanvoerder of Meester, zijn adjudant en drie kapiteins.

De zes mannen die daar zooeven waren binnengetreten bekleedden alleen den rang van luitenant.

Gedurende vrij langen tijd had de politie van Londen van de Bende der Raven weinig of niets vernomen, om juist te zijn: sedert het oogenblik, dat John Raffles haar, onzichtbaar en onhoorbaar als het ware, de behulpzame hand had geboden bij de bestrijding van dat Genootschap, welks daden met een zwarte kool staan aangeteekend in de registers van Scotland-Yard. Omstreeks drie jaren geleden heeft er een heftige, verbitterde strijd geheerscht tusschen de bendeleden en de politie, en de Blauwen, zooals zij door het geboefte genoemd werden, slaagden er eindelijk in de bende te overmeesteren.

Maar dat zij niet volkómen verdelgd, dat zij niet uitgeroeid was — deze nachtelijke bijeenkomst onder het huis van Mike Hare bewees het maar al te duidelijk!

De Meester zat in het midden.

Hij was een kleine, schrale man, met een bleek, languitgerekt, mager gezicht, en van zijn oogen was absoluut niets te zien, zoo diep lagen zij weggezonden in de kassen, en zoo ver werden zij overluifeld door de bijzonder zware, dichte, laag ingeplante wenkbrauwen.

Zooals hij daar zat was het volstrekt onmogelijk, te zeggen, welke kleur zijn oogen hadden. Men ontwaardde niets dan twee blauwachtige schaduwen, en het gezicht had

veel van een doodskop, met die twee holten, de uitstekende jukbeenderen, en de wasachtige kleur van de huid.

Men zou kunnen wanen dat hij inderdaad dood was, zoo onbewegelijk zat hij daar, zonder dat er iets aan hem bewoog, met de magere, beenige handen als klauwen ver op de tafel uitgestrekt, die met een zwart kleed bedekt was.

Naast zijn rechterhand lag, bij wijze van voorzittershamer, een van die ploertendooders, vervaardigd van riet, met een looden knop, die in vaardige handen een vreeselijk wapen kunnen zijn.

Hij had zelfs het hoofd niet opgeheven, toen de zes mannen binnentraden, maar allen voelden dat hij hen achtereenvolgens scherp aanzag van onder het ruige afdak van zijn wenkbrauwen, als om op den bodem van hun ziel te lezen.

Zwijgend plaatsten de zes luitenants zich tegenover den aanvoerder en de kapiteins, en zij vormden wel een zonderling allegaartje, Fatty in zijn smerige overall, vol scheuren en vlekken, Jim Peanut daarentegen met de grootste elegance gekleed, in avondtoilet, en die met bezorgden blik keek naar een modderspatje op zijn zijden sok. De derde was Oliver Petticoat, een heel lange, magere, tanige kerel, met een geruite pet op, die hem tot ver over de ooren zakte, en een roode halsdoek om zijn schralen nek.

Petticoat had groengrijze oogen, dicht bijeengeplaatst, naast een neus, zoo scherp als een mes, en in den vorm van een papegaaianavel.

Als hij zijn mond opende, om zijn kort, stootend lachje te laten hooren, zag men zijn geheele gebit, van een verdachte witheid en gaafheid, tot aan de laatste kies.

De vierde man zag er uit als een verlopen notaris, die een schijn van deftigheid trachtte te bewaren, met ouderwetsche bakkebaardjes, een staande boord en een stropdas.

Naast hem zal een ineengeschrompeld mannetje, niet veel meer dan een dwerg, met een veel te groot bolhoedje op, dat hem, met zijn geheel ontblooten hals, deed gelijken op een van die circusclowns, die de taak hebben, het publiek tusschen twee nummers in met hun grappen en grollen bezig te houden.

De zesde man tenslotte kon een plattelands-onderwijzer zijn, met een bleek, onbeduidend gezicht, waarin echter de schijnbaar ledige, grijsblauwe oogen soms plotseling konden opvlammen met een tijgerachtige uitdrukking.

En zonder dat er de minste verandering

was gekomen in de onbewegelijke houding van den Meester, begon hij:

— Weest welkom, mannen! Ik heb jullie hier doen ontbieden om een zeer ernstige reden. Zeker moest die reden ernstig zijn, nu de politie aanstalten schijnt te maken, om den strijd met ons aan te binden, en ons geen rust of duur laat, zoodat wij het bijna niet wagen, een loonende onderneming van eenigen omvang op touw te zetten.

Heel even bewoog zich voor het eerst zijn hoofd, tensinde Fatty aan te zien, die het verst van hem af zat.

Toen vervolgde hij:

— Het is nog een tien dagen geleden, dat luitenant Fatty er maar ternauwernood aan ontsnapt is, door de Blauwen te worden gesnapt. Bij die gelegenheid heb ik de vaste overtuiging gekregen, als ik nog soms had kunnen twijfelen, dat Raffles daarbij de hand in het spel heeft gehad.

Op het hooren van dien gevreesden naam ging er een dof gemompel uit de aanwezigen op, en menig oog schoot vonken, maar de Meester behoefde slechts even de hand op te heffen, om het wederom stil te doen zijn in het groote kelderruim.

— Het lijdt geen twijfel, mannen, of wij staan aan den vooravond van een hernieuwde actie van dien vervloekten bemoeial, die nog altijd den tijd schijnt te vinden, naast zijn eigen inbraken en beroovingen, strijd te voeren met lieden die juist hetzelfde willen als hij! Want van zijn zoogenaamde philanthropie, geloof ik geen steek! Dat is maar een doekje voor het bloeden! En al was het wel zoo — dat mag ons niet beletten, de ons toegeworpen handschoen op te nemen! En ditmaal, dat heb ik gezwooren, zal ik niet rusten, voor wij ons van Raffles hebben ontdaan — en voor goed! Hij kruist telkens op de meest ongewenschte oogenblikken ons pad, hij levert een voortdurend gevaar voor ons op, voor onze vrijheid, in sommige gevallen zelfs voor ons leven — hij moet verdwijnen, en daartoe zijn wij hier bijeen!

De zes luitenants keken elkander eens zwijgend en met schuwe blikken aan.

Zij allen waren reeds vele jaren lid van het gevaarlijkste boevengenootschap, hetwelk Londen ooit heeft gekend, en zij waren de bende altijd trouw gebleven, nu eens op vrije voeten, dan weder achter de tralies, en zij wisten zeer goed, welk een onverzoenlijken vijand zij hadden gevonden in den Grooten Onbekende, den langgezochten John Raffles.

Maar evengoed wisten zij, welke schier onoverkomelijke hinderpalen men zou moeten overwinnen, om dien schranderen tegenstander in handen te krijgen, wiens persoonlijke moed alleen maar geëvenaard werd door zijn bijna ongelooflijke bekwaamheid om telkens opnieuw een andere gedaante aan te nemen.

Herhaaldelijk was het voorgekomen, dat Raffles zich stoutmoedig onder de bandieten gemengd had, die een vergadering bijwoonden, en aldus de geheimen van het bestuur kwam te weten!

Ditmaal was zociets gelukkig onmogelijk, want hoe weinig de schurken ook van Raffles' ware uiterlijk wisten — dit eene was hun toch bekend: Raffles had groote, grijze oogen, hij was lenig, groot en krachtig gebouwd, en zelfs hem zou het onmogelijk geweest zijn, Fatty met zijn dikke, bolle wangen en zijn aardappelneusje, Jim Peanut met zijn zwarte oogen, Petticoat met zijn bijna zeven voet lengte, of het rare, mismaakte dwergje, of wien dan ook van de anderen, in hun uiterlijk te imiteeren. Maar — hoe dien man te vatten? Men kon immers evengoed trachten, naar een schaduw te grijpen, en dien te willen

binden! De Meester had goed praten — wat viel er te strijden tegen een schim, een spookverschijnsel?

Het was alsof de aanvoerder de geheimste gedachten van zijn luitenant ried, want hij hernam:

— Ik weet het — alvorens hem ter dood te brengen moeten wij Raffles in handen hebben gekregen en met volstreckte zekerheid weten, dat onze gevangene inderdaad Raffles is, en niemand anders. Welnu — ik geloof, ik verwacht, dat wij daarin ditmaal zullen slagen! Ik wacht hier de komst af van een man, die door een der onzen hierheen zal worden gevoerd, met alle noodige voorzorgsmaatregelen, en die ons een hoogst belangrijke mededeeling heeft te doen, naar het zeggen van ons medelid, dat hij nog slechts alleen in het geheim heeft genomen. Volgens diens vaste overtuiging, kan het nog hoogstens een paar dagen duren, alvorens wij ons van den man hebben meester gemaakt, die ons in den weg staat, die ons met alle middelen bestrijdt, die ons den ondergang heeft gezworen — van John Raffles!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK II.

Het litteken aan het oor.

Juist toen de Meester had uitgesproken, werd er op de deur geklopt, op een vooruit overeengekomen wijze, en een van de luitenanten ging het kleine luikje boven in de deur openen, teneinde zich te vergewissen wie daar wenschte te worden toegelaten.

Hij zag den deurbewaker, en naast hem

een goedgekleed man, met een bleek gelaat, en zijn rechterarm in een draagdoek.

— Is dat de bewuste? vroeg hij zacht, zich tot Brain wendend.

— Je ziet toch wel wie hij bij zich heeft! bromde Brain ongeduldig.

— Nu pas zag de luitenant in de halve

duisternis van den voorkelder een derden man staan, breedgeschouderd en groot, die er uitzag als een sleepbootkapitein, met een blauwvlakensche pet op, en een jekker aan, en die nu wat meer naar voren trad, en zeide:

— Ik ben het, Jef Cunning! Doe maar dadelijk de deur open, want wij hebben groot nieuws!

Brain maakte de deur open, en Cunning trad binnen met den vreemdeling aan zijn zijde, die een oogenblik wat schuw rondkeek, toen hij daar die onbeweeglijke mannen zag zitten, met hun dreigende, weinig goeds voorspellende blikken, totdat zijn oogen gevestigd bleven op den man met het wasachtige gezicht in het midden, die hem wel een minuut lang zeer aandachtig en zwijgend opnam, en hem nu wenkte om naderbij te komen.

Jef Cunning had op fluisterenden toon een paar woorden met een der kapiteins gewisseld en zeide nu, zich tot den Meester wendend:

— Dit is de man, Meester!

Nog even nam de voorzitter den vreemdeling aandachtig op, met zijn onzichtbare oogen, die nooit te zien schenen te komen, en vroeg toen kortaf:

— Uw naam?

— Gerald Brunner!

— Is het waar, dat gij ons iets hebt mede te deelen, dat ons op het spoor kan brengen van John Raffles?

— Ja, dat is waar!

— Verhaal het ons dan, en zoo kort en duidelijk mogelijk.

De man die zich als Gerald Brunner had aangediend, kuchte even, scheen zijn gedachten te verzamelen, en begon toen, staande voor de tafel met het sombere zwarte laken:

— Gij hebt natuurlijk in de bladen gelezen van den juweelenroof op het Kasteel van Lady Wolverton, omstreeks een week geleden?

De Meester knikte slechts zwijgend, en Brunner vervolgde:

— John Raffles pleegde die daad. Aan dat feit valt evenmin te twijfelen, als aan het feit, dat ik hier thans voor U sta om het U te vertellen! Raffles bestal op dien avond alle gasten, die er maar voor in aanmerking kwamen, en het noodlot wilde, Meester, dat op dionzelfden avond een vriendin van mij, een zeer kostbaar, geheim document wegnam uit de secretaire van den broeder van Lady Wolverton, die het ter bestudeering onder zijn berusting had! Ik moet kort zijn, want de bijzonderheden zouden mij te lang op-

houden, en U bovendien volstrekt niet interesseeren! Mijn vriendin en ik hoopten dat document tegen een zeer hoogen prijs te verkoopen aan een mogendheid, welke het hier geen nut heeft om nader aan te duiden. Ook omtrent den aard van het stuk wil ik voorloopig het stilzwijgen bewaren. Laat het U genoeg zijn als ik U zeg, dat die duivelsche Raffles de lucht moet hebben gekregen van ons plan, en ons, niet tevreden met zijn buit aan diamanten en parelen, achterna ging, met het doel om ons dat document, dat ons rijk moest maken, te ontfutselen!

— Een oogenblikje! viel de Meester hem in de rede. Hoe is de naam van Uw vriendin?

— Lola Ravenna!

— Goed! Ik heb meermalen van haar gehoord! Zij is een zeer schrandere vrouw — en bijzonder haatdragend! Ga voort!

— Hoe het mogelijk is geweest — ik begrijp het nog altijd niet, maar Raffles slaagde er in, zich in de auto te verbergen, waarin ik Lola opwachte aan een der poorten van het kasteel, hij reed dus mede tot aan de plek, waar een snelle motorboot mijn vriendin en mij wachtte, hij wist aan boord van die boot te komen, hij sloeg den stuurman neer, hij nam diens plaats in, en in de dikke mist, die was komen opzetten, slaagde hij er in, Lola het document te ontfutselen, de enveloppe te openen, en inplaats van het kostbare stuk, een onbeschreven blad papier erin te doen, met een door hem geschreven kaartje, hetwelk hij voluit met zijn naam onderteekende — dat ik onder de oogen heb gehad, en dat geen twijfel liet aangaande zijn ware identiteit! Gij kunt U het gezicht van Lola en van mij voorstellen, toen wij met die enveloppe bij onzen agent kwamen, verwachtende met een half millioen betaald te worden, en toen dat onbeschreven stuk papier uit de schijnbaar ongeschonden enveloppe zagen te voorschijn halen!

Er ging een soort gezoem op in den kelder, een gebrom, half van bewondering, half van woede, maar de Meester behoefde slechts even zijn hoofd in het ronde te bewegen en het werd weer doodstil.

Toen hernam de Aanvoerder:

— Dat is voor U en Lola ongetwijfeld een zeer groote tegenslag geweest, en ik beklaag U, maar ik verklaar, niet te kunnen inzien, hoe ons dit voorval van nut kan zijn bij de opsporing van onzen man!

— Ik ben ook nog niet gereed, Meester! hernam Gerald Brunner, terwijl hij zich met

een trillende hand over het voorhoofd wreef, half dol van woede bij de herinnering alleen aan de poets, die Raffles hem en zijn medeplichtige gebakken had.

— Toen de mist was opgetrokken, en wij regelrecht koers meenden te zetten naar — een Europeesche havenstad, barstte aan boord van onze motorboot de bom! Er werd een stuk week ijzer bij het kompas gevonden, zoodat het een verkeerde koers aanwees, en door een onverklaarbaar ongeluk was een van de reddingsbooten uit de davits omlaag gezakt, achter het schip en remde daardoor uren achtereen, zonder dat wij er ons van bewust waren door den mist, de vaart van onze boot! De kapitein ontdekte ten slotte den geheelen toelag — en Raffles werd ontmaskerd!

— Hij werd dus gevangen? riep de Meester, en zijn stem trilde, zijn beenige, klauwachtige hand bewoog zich zenuwachtig over het zwarte laken.

— Helaas niet, Meester! Soms lijkt het wel, alsof die man door hogere machten beschermd wordt! Want hoewel wij met ons zessen op hem toestormden, hoewel er drie schoten op hem werden gelost, slaagde hij er toch in, overboord te springen, en zich in veiligheid te brengen aan boord van wat wij allen hielden voor een klein soort duikboot!

— Dat moet het ook geweest zijn! zeide de Meester lakoniek. Het is ons bekend dat Raffles de beschikking heeft over een door hem zelf gebouwde duikboot, die niet meer dan zeven of acht personen kan vervoeren, en die een buitengewone snelheid ontwikkelt, boven, zoowel als onder water! Hij nam dus de vlucht! Des te minder kan ik begrijpen —

— Vergun mij, Meester! viel Gerald Brunner hem in de rede. ik zeide U zooeven dat er driemaal op Raffles geschoten werd tijdens den strijd. Ikzelf loste het derde schot — en als het een centimeter meer naar rechts was geweest, dan zouden wij voorgoed van hem bevrijd zijn! Thans echter ging de kogel slechts rakelings langs het rechteroor, en ik zag dat het lelletje zeer sterk begon te bloeden. Daar werd hij dus gewond! En gij weet wel, dat een wonde in zulk een bloedrijk lichaamsdeel niet zoo spoedig geneest!

— Welnu? Wat voor nut kan dat hebben opgeleverd?

— Dat zult gij aanstonds hooren! Ikzelf werd door hem in den rechterschouder geraakt, en gij ziet dat ik mijn arm nog niet

kan gebruiken. Eigenlijk had ik het ziekenhuis nog niet eens mogen verlaten, maar ik kon het er niet langer uithouden — Ik snakke naar de vrijheid en naar de buitenlucht! En ook naar wraak! Gisteren nu, omstreeks tien uur, liep ik per toeval in een straat, hier niet eens ver vandaan, toen mijn aandacht plotseling werd getrokken door een heer, krachtig gebouwd, goed gekleed, van middelbaren leeftijd, die met haastige stappen voor mij uitliep, nu en dan naar de huisnummers kijkend. Ik weet niet wat mij bewoog, hem wat nauwkeuriger in het oog te houden, en eensklaps zag ik duidelijk aan het lelletje van zijn rechteroor, een genezende wonde! Het oor was nog een weinig misvormd en wat opgezwollen en ik twijfelde geen seconde, of die man was door een kogel aan het oor getroffen! Ik liep zoo vlak bij hem, op nauwelijks drie passen achter hem, dat ik de wonde zeer duidelijk kon zien. Het was volstrekt geen snede — het was wel degelijk een halvemaaanvormige inkeping, die misschien over eenige maanden verdwenen zou zijn, maar die nu zeer duidelijk viel waar te nemen!

— Ik bewonder Uw opmerkingsgave — maar vergeet gij niet een weinig, dat Londen zeven millioen inwoners heeft, en dat op zulk een geweldig aantal menschen allicht een ander op dezelfde wijze kon zijn gewond?

— Dat dacht ik zelf ook, Meester! antwoordde Brunner, Maar de man wendde zijn gelaat terzijde, ik kon zijn profiel zien, en toen viel er niet langer te aarzelen. Het was dezelfde rechte neus, dezelfde forsche kin, dezelfde vorm van lippen en mond!

— Maar ook dat is geen bewijs! riep de Meester eenigszins ongeduldig uit. Gijzelf hebt verzekerd, dat Raffles aan boord van de motorboot de gedaante had aangenomen van een ander, van den stuurman! Hij moet zich dus toen vermomd hebben!

— Dat is zoo, dat geef ik toe — maar bedenk dat hij niet over de noodige middelen beschikte, om zijn gelaat geheel en al te veranderen. Maar dat is niet het eenige! Ik zou misschien nog getwijfeld hebben, als Lola, die naast mij ging, mij later, toen onze man een huis was binnengegaan, gelukkig voor wij zoo dom waren geweest, ons te vertoonen, wat wij juist voornemens waren, met de meeste stelligheid verzekerde, dat zij hem herkend had! En weliswaar had ik Raffles niet gezien, voor ik hem zag onder het mom van den stuurman, maar Lola daarentegen had bijna den geheelen dag tevoren op het kasteel van

Lady Wolverton ruimschoots gelegenheid gehad, om zijn profiel te bestudeeren.

Het was alsof er bliksems schoten uit de donkere oogen, onder het geweldige voorhoofd van den Meester, toen hij met een diepe, kelderachtige stem langzaam zeide:

— Dat geeft de zaak een ander aanzien, en het zal nu wellicht de moeite loonen, haar eens nader te beschouwen? Had de man dezelfde gedaante?

— Volkomen dezelfde! Ik zeg U dat hij als een heer was gekleed, en Lola verklaarde dat hij zich juist zoo bewoog als de gast op het kasteel, die naderhand de juweelen stal, en wiens ware identiteit zij pas later vernam.

— Was hij even groot?

Tot op een centimeter na.

— En de wonde klopte?

— Zoo zeker als iets! En het oor zag er juist uit zooals een oor er moest uitzien, toebehoorend aan een gezond man, en dat acht dagen geleden kennis heeft gemaakt met een revolverkogel! O, ik zou mijzelf nog kunnen ranselen, bij de gedachte dat het maar een centimeter gescheeld had.

— Dat kan ik mij voorstellen! hernam de Meester lakoniek. En gij zoudt er ons Genootschap een grooten dienst mee hebben bewezen! Ik heb U nooit tevoren gezien, naar ik meen! Gij zijt denkelijk geen lid van onze vereeniging?

Brunner moest bij het hooren van die eigenaardige benaming even lachen, en antwoordde toen:

— Ik ben geen lid, Meester! Ik ken echter een paar personen, die het wel zijn, en tot een hunner, tot mijn vriend Jef Cunning heb ik mij toen onmiddellijk gewend, om hulp!

— Maar hebt gij dan niet gewacht, tot de bewuste weder uit dat huis kwam, waar gij hem hebt zien binnengaan?

— Dat durfde ik niet zelf te doen! Ik wilde mij niet aanstonds laten herkennen! Vergeet vooral niet, dat ik de helper ben geweest van een vrouw, die zich eigenlijk nog volstrekt niet in het openbaar mag vertoonen, daar zij ieder oogenblik gevaar zou kunnen loopen, te worden gearresteerd! Het is waar dat Raffles het document reeds heeft terugbezorgd, maar dat zou de politie natuurlijk niet beletten, haar, die het wegnam, gevangen te nemen, en zwaar te straffen! En zij zouden met het proces eenvoudig wachten, tot het er niet meer op aan kwam of de inhoud van het document gemeen goed werd. Ik droeg

echter een straatjongen op, die daar zwierf, om het huis goed in het oog te blijven houden.

— En deed hij dat? vroeg de Meester gretig.

— Hij deed het zelfs wel wat al te goed! Hij stelde zich zoodanig op, dat Raffles hem uit het venster wel voortdurend moest zien, en waarschijnlijk argwaan kreeg door de hardnekkigheid van dien knaap. Wie weet had hij mij ook wel met hem zien spreken. Hoe het zij ook — de jongen kreeg geen gelegenheid om hem te volgen, al had hij zich ook de hulp van een rijwiel verschaft, want Raffles moet het huis langs een achteruitgang hebben verlaten — de jongen kreeg hem tenminste niet meer te zien, zooals hij verklaarde, toen ik een paar uur later op de afgesproken plek kwam om hem te beloonen en uit zijn mond te vernemen waar Raffles woonde.

— Dat is erg jammer! Maar als dat zoo is, dan moet ge mij eens zeggen, hoe wij zijn spoor terug zullen vinden?

De donkere oogen van den spion begonnen te flikkeren, toen hij een stap nader trad en zeide:

— Geloof ge dat ik mij zoo spoedig laat foppen? Ik heb een onderzoek ingesteld in het huis, en toen het volgende vernomen. Raffles schijnt daar alweder op te treden als een soort van beschermheilige, en ditmaal geldt het een jong meisje, dat als eenige familie een oom schijnt te hebben, een dronken lap, die haar ranselt, en haar wil dwingen, in de restaurants langs de tafeltjes te zingen. Het heet dat Mabel Melony, zoo is haar naam, een mooie stem heeft. Dat moet dan voor Raffles reden genoeg zijn geweest om eens een kijkje te komen nemen, en de bureu verzekeren mij, dat dit de tweede maal was dat hij kwam, dat het meisje bedlegerig is, als gevolg van de jongste mishandeling van haar lieven oom, dat hij den dokter en den heelen rompslomp voor haar betaalt, en dat Mabel hem kent onder den naam van graaf Palmhurst, en hem letterlijk aanbidt, ook al kent zij hem pas. Hoe hij haar eigenlijk ontdekt heeft weet ik niet, en dat doet er ook niet toe. De eerste keer kwam hij met een heer, dien hij voor zijn secretaris uitgaf, en die schijnt als voornaamste bezigheid te hebben, dergelijke gevalletjes op te sporen.

— En — hij komt terug? vroeg de aanvoerder afgemeten, en weer leek het te weerlichten in de duistere holten, waar zich zijn oogen moesten bevinden.

— Hier zijn wij er! riep Brunner opgewon-

den uit. Hij komt zeker terug, zoo lang het meisje ziek ligt, en wij hebben dus niets anders te doen dan het gunstige oogenblik af te wachten, en te zorgen dat wij op tijd zijn!

— Een flink mes — een deugdelijke revolver, en wij zijn van den lastpost af! zeide Jef Cunning koelbloedig. Als jullie willen, zal ik dat zaakje wel op mij nemen! Ik wacht hem op bij de deur van het huis, en — —

— Niets van dat alles, Cunning! viel de Meester hem rustig in de rede. Ik waardeer je ijver, ik ken ook je bekwaamheid in het hanteeren van het mes — maar zoo mag de zaak ditmaal niet verlopen! Ten eerste moeten wij weten, met een zekerheid die onaanvechtbaar is, dat wij werkelijk met hem en met niemand anders te doen hebben, en als wij daar zeker van zijn, dan hebben wij nog een appeltje te schillen met onzen vriend! Het is onder onze genootschappen en vereenigingen een publiek geheim, dat Raffles over ongehoorde rijkdommen beschikt, en — ik zal hem wel dwingen om ons de plek te noemen, waar zich die rijkdommen bevinden! En als wij het weten — dan moge hij ter helle varen!

— Het is vroeger al eens gebeurd, meen ik mij te herinneren! hernam Cunnings schouderophalend — en het is jammerlijk mislukt! Hij zou zich eerder in reepen laten snijden, dan ook maar een woord los te laten! Zoudt gij het soms met martelingen willen probeeren? Doe dan maar geen moeite, want het is verloren tijd!

De Meester keek Cunning een oogenblik strak aan, van onder zijn ver vooruitstekende wenkbrauwen, en ofschoon deze niets anders zag dan die donkerblauwe schaduwen onder het voorhoofd, zoo sidderde hij toch, als een vogeltje, in den ban van een slangenblik.

En de Meester hernam, altijd even rustig:

— Luister eens, Cunning! Ook ik weet van die poging af, anders zou ik het niet waard zijn, als jullie aanvoerder op te treden, maar ik kan je zeggen dat de martelingen, welke men Raffles heeft willen doen ondergaan, louter kinderspel waren, zachte streefingen, vergeleken bij mijn eigen, gepatenteerde middeltjes! Ik wil je alleen maar zeggen, dat ik niet vruchteloos jaren lang onder de Chineezers heb geleefd — en die beoefenen het martelen als een kunst. En ik lach wat om jullie druppels gloeiend lood, jullie splinters, onder de nagels gedreven, en jullie andere kinderachtigheden!

Het bleef geruimen tijd stil, en iedereen

keek, met een huivering van ontzetting, naar dat wasbleeke, onbeweeglijke gelaat, waarin de oogen niets anders leken te zijn dan groote gaten. Want dat de Meester meende wat hij zeide — niemand die daar zat, die er ook maar een oogenblik aan twijfelde.

Maar Brunner kende hem niet, en hij werd doodsbleek.

Hij had zelf den dood gewild van Raffles, hij had hem een vreeselijke wraak gezworen — maar de koelbloedigheid, waarmede die kleine, magere man sprak over de vreeselijke martelingen die hij het slachtoffer wilde doen ondergaan, om hem zijn geheimen af te persen, deed het bloed in zijn aderen stollen, en vulde hem met een afgrijzen, dat hij nauwelijks vermocht te verbergen.

En bijna berouwde het hem, dat hij de Bende der Raven in de zaak gemengd had, en niet liever zelf was opgetreden; een weinig geduld slechts, en hij zou Raffles zeker hebben teruggezien, en hem dan kunnen neerschieten. Thans zou het daartoe wel te laat zijn, want hij kende de macht van de Bende en nu zij eenmaal de zaak ter hand gingen nemen, zou hij zelf worden weggewischt — terzijde gesteld.

De Meester wisselde op fluisterenden toon eenige woorden met zijn kapiteins, deze knikten haastig, en toen begon de aanvoerder weer te spreken:

— Wij zullen de aangelegenheid zoo voorzichtig mogelijk afwickelen, mannen! Er mag geen onvoorzichtigheid worden begaan, zelfs geen vergissing — want ik zou den schuldige vreeselijk straffen! Wij moeten ditmaal slagen, en daartoe is het noodig, dat wij de grootste behoedzaamheid in acht nemen, ons niet overijlen, en een plan opstellen, welks mislukking praktisch is buitengesloten. Des te meer is hier voorzichtigheid geboden, omdat Raffles verscheiden leden van onze bende van aanzien kent! Gij zijt er zeker van, Brunner, dat hij U niet gezien heeft, gisteren?

— Dat is zoo goed als onmogelijk! Wij liepen achter hem, zonder dat hij een enkele maal omkeek, en hij ging het huis binnen, en wij zorgden toen wel, dat wij achter een vrachtauto stonden, die ons aan het gezicht onttrok.

— Maar dat heengaan door de achterdeur bevalt mij toch niet! hernam de Meester afgemeten. Dat wijst op wantrouwen. Nu, wij zullen aannemen dat het was vanwege die jongen, die zoo dom was, het huis wat al te opvallend in het oog te houden.

Hij verzonk gedurende eenige oogenblikken en diep nadenken, hief toen langzaam zijn mager gelaat weer op en zeide op bevelenden toon, met een scherp klank in zijn stem:

— Luistert nu allen goed, opdat geen enkel woord van mijn instructies verloren ga! Gij, Cunning, die er nog het meest vertrouwenwekkend uitziet, zult in dat huis van een der bureu trachten te vernemen, wanneer dat zieke schepsel het bezoek van den zoogenaamden graaf Palmhurst opnieuw verwacht. Er zullen wel medelijdende buurvrouwen zijn, die met het meisje praten. Zoodra je het weet, geeft je er mij op de gewone wijze kennis van.

— Waar zal ik U kunnen vinden, Meester?

— Waar je me zult kunnen vinden? Wel, waar je me steeds kunt vinden in dergelijke gevallen! riep de aanvoerder toornig uit. In mijn huis natuurlijk! Je kunt ook telefoneren, als je het maar voorzichtig doet! Jij, Fatty, speelt voor spion, dringt het meisje je diensten op, en tracht van haar te weten

te komen, hoe zij in relatie is getreden met Raffles, en of zij niet weet waar hij woont. Het lijkt me al heel onwaarschijnlijk, dat hij haar zijn adres zou hebben opgegeven — maar men moet zelfs de geringste mogelijkheden trachten uit te buiten.

Weet ik dat eenmaal, dan zal ik maatregelen treffen en kunnen wij het plan beramen, hem zonder al te veel opschudding te maken op te lichten, en naar de plek te brengen, die ik van te voren in gereedheid zal hebben gebracht voor mijn doel!

Hij was langzaam opgestaan, en voor een heel kort oogenblik werden zijn kleine, felle, zwartgroene oogen zichtbaar, toen hij, met een geweldigen slag van den ploertendooder op het tafelblad uitriep, terwijl hij dreigend de linkervuist ophief, en tegen een onzichtbaren vijand schudde:

— Je hebt je binnen het bereik van onze greep gewaagd, Raffles, Je zult nu weten wat het zeggen wil, onze weg te kruisen!

HOOFDSTUK III.

De overval.

Er waren drie dagen verlopen sedert de bijeenkomst van de bendeleden onder het huis van Mike Hare, en het was omstreeks elf uur in den morgen, toen Raffles uit de auto stapte, die hem tot dicht bij de armoedige straat had gebracht, waar zijn kleine beschermeling Mabel Melony woonde, in een van de oudste huizen van de straat, hetwelk zeker nog den burgeroorlog moest hebben gezien, den bloedigen strijd tusschen de Puriteinen of Rondkoppen, de volgelingen van Cromwell, en de Koningsgezinden, die stonden aan de zijde van den ongelukkigen Koning Karel I, die met zijn hoofd voor de wanden van zijn ministers boette.

Het huis was zeer eigenaardig gebouwd en oorspronkelijk was het veel grooter geweest. Met de twee aangrenzende huizen had het nog omstreeks een eeuw geleden slechts een enkel gebouw gevormd, maar schrandere huisbazen, die het met de architectonische schoonheid niet zoo nauw namen, hadden er tusschenmuren in geplaatst, toen ieder van die

gedeelten nogmaals onderverdeeld, en zoo waren er uit het prachtige huis van weleer, vier andere huizen ontstaan, met trappen, die plotseling eindigden en in een muur schenen te verdwijnen, gangen die dood liepen, kamers van een eigenaardigen vorm, sommige met een half raam, want de andere helft bevond zich aan gene zijde van den zijmuur, en moest dienen om een tweede vertrek te verlichten!

En zoo waren de listige huiseigenaars erin geslaagd, het huis te verhuuren aan talrijke gezinnen, die er leefden als in een bijenkorf.

De deuren staan in deze wijk meestal den geheelen dag en vaak ook des nachts open, want voor dieven en inbrekers behoeven de armen der armen, die hier wonen niet te vreezen.

Het gebrek, het gemis aan voedsel, zon en frissche lucht viert hier hoogtij en men ziet er niets anders dan groezelige, ondervoede, holoogige kinderen, met waterhoofdjes, dunne halsjes, stompertjes, die ter prooi vallen aan de misdaad, vroeg rijp, dieven op hun

zesde jaar, ladelichters en sommigen zelfs reeds aan den drank, voor zij nog behoorlijk kunnen loopen — —

Het was in het middelste van de drie huizen, dat Raffles binnentrad, zonder zich zelfs de moeite te hoeven geven, aan te bellen.

En hij stond in een marmeren vestibule.

Ja waarlijk, deze eigenaardige voorhal, het middelste, door de later opgetrokken muren afgescheiden deel van de eertijds prachtige, ruime vestibule, had een marmeren vloer.

De trap was waarschijnlijk ook gehalveerd, zooals aan den vorm van de treden duidelijk te zien was, en de leuning, hoewel hier en daar afgebroken, was van het prachtigste, oude eikenhout dat men zich denken kan, door een meesterhand gebeeldhouwd.

Raffles besteedde de trap, klaarblijkelijk zonder te zien of te hooren, dat er zoeven in de deuropening een man was verschenen, die hem even nakeek, en toen onmiddellijk weer rechtsomkeert maakte.

Mabel bewoonde met haar oom twee kleine kamertjes op de bovenste verdieping van het huis, en nu lag zij daar neder op een schamel bed, niet veel meer dan een oude matras, door de vocht half vergaan, met een paar dekens herhaaldelijk opgelapt, en die des winters nauwelijks eenige afweer moesten bieden tegen de felle koude.

En over dat bed welfde het schuine dak zich, en het kamertje werd alleen maar verlicht door een schuingeplaatst dakraam, hetwelk door middel van een gaatjesstang en een pen, op verschillende hoogten kon worden vastgezet.

Vijf trappen moest Raffles opklimmen, voor hij eindelijk stilstond op het donkere portaal, en zijn hand uitstreckte naar den deurknop.

Maar hij had dien knop nog niet omgedraaid, of een knorrend geluid uit het aangrenzende vertrek deed hem nog een oogenblik aarzelen. Hij wist wie dat geluid voortbracht.

Het was Luke Herring, de oom van Mabel.

En door dat geluid wist Raffles ook tevens dat de kerel, reeds op dat vroege uur, alweder beschonken was. Dan knorde hij altijd als een varken, en wanneer hij in dien toestand was, koesterde het meisje de grootste vrees voor haren bloedverwant.

En ditmaal scheen het al heel erg gesteld te zijn met mijnheer Luke Herring, want Raffles hoorde hem de weinige meubelen ruw dooreen smijten en toen wierp hij het wrakke tusschendeurtje open, hetwelk de vertrekken van oom en nicht van elkander scheidde,

als men dien naam mag geven aan wat eigenlijk niet meer waren dan woonhokken, ternauwernood gemeubeld.

En zoo dun waren hier de wanden, uit houten schotten opgetrokken, dat Raffles duidelijk zijn schorre stem hoorde, toen hij zeide:

— Zou jij nu niet eens eindelijk van je nest opstaan, luilak? Moet ik je den kost blijven geven! Schaam je je niet? Laat jij je armen oom maar werken, zonder zelf een vinger uit te steken? Heb ik dat aan je verdiend?

Het was Raffles alsof hij de dronkemans-tranen zag, die bij die woorden over het opgezwollen, roode gezicht van den kerel biggelden, en een gevoel van walging greep hem aan.

Maar de stemming van Herring scheen alweer om te slaan, want hij vervolgde op ruwen, dreigenden toon:

— Het moet nu maar uit zijn! Van den wind kunnen we niet leven! Wat mankeert je eigenlijk?

— Dat weet U zelf het best, oom! antwoordde het meisje zacht. Als U mij dien avond niet zoo geranseld had — —

— Geranseld liefje? Weet ik nijs van — geen sikkepit! lalde de dronkaard. Dat zal wel een vergissing zijn! Zou ik jou ooit slaan? Daar ben je veel te aardig voor! Kom, we zullen wel weer goede vrienden worden! Sta jij nu maar op, en ga zingen — als je tenminste niet wil, dat ik je er bij je lurven afsleur!

Het meisje slaakte een zachten kreet, en het was alsof Raffles door den houten wand heen zag, hoe de kerel haar bij haar tengere pols greep, en trachtte overeind te trekken van dat ziekbed, waarop hij haar door zijn laffe mishandeling zelf had neergeworpen.

Raffles aarzelde nu niet langer, maar draaide de kruk van de deur om en trad het vertrekje binnen.

En hij had goed geraden, want Luke Herring, ten halve gekleed, stond voor het poovere ledikant, en trachtte het meisje overeind te trekken, terwijl hij zich met zijn vrije hand steunde tegen den wand.

Zonder in het minst zijn stem te verheffen, beval Raffles:

— Laat je nicht los! Herring! Je ziet wel, dat zij ziek is, en rust behoeft, Er is geen sprake van dat zij mag opstaan!

De kerel liet het meisje los, blikte Raffles een oogenblik verwezen aan, deed toen een

paar stappen op hem toe, en Raffles moest terugwijken voor den giftigen walm van de spiritus, die de man bij gebrek aan brandewijn gedronken had.

— Kijk eens aan, daar hebben we onzen graaf ook! riep de dronkaard schor, en met een hikkend lachje. Maar als je nu denkt, dat ik me in mijn eigen huis de wet laat voorschrijven, jij mooie mijnheer, dan heb je het mis! Het is mijn nicht, en ze zal werken!

— Als jij zelf eens werkte, Herring? vroeg Raffles ijskoud, terwijl hij den verachtelijken kerel met zijn klare, grijze oogen recht in de opgezette dronkemanstronie keek.

— Ik werk als ik wil — en als ik niet wil, dan werk ik niet! verklaarde Herring, en ga nu hier maar weg, want je verveelt me! Jij met je uitgestreken facie hebt hier niets te maken! Ik ken jullie soort! En maak nu, dat je de trap afkomt, want ik heb vanmorgen niet veel geduld!

Hij kwam nog een stap op Raffles toe, en deze behoefde nauwelijks de hand uit te steken om den kerel, door de tusschendeur heen, in een hoek van zijn eigen vertrek te doen belanden, met een geraas van omvallende stoelen en dreunende wanden, alsof het geheele dak instortte.

De dronkaard bleef versuft liggen, niet in staat om zoo spoedig te begrijpen, wat er met hem geschied was.

Maar de val had hem een weinig ontnuchterd en een dolle woede maakte zich van hem meester, toen hij overeind krabbelde, als een woeste stier in het rond zag en in dolle drift een broodmes greep, dat op de tafel onder het bereik van zijn hand lag.

Het meisje, dat van haar stroozak af door de smalle deur heen juist kon zien wat hij deed, slaakte een gil van angst, en riep in de grootste opwinding:

— Neem U in acht, graaf — hij is gevaarlijk als hij dronken is!

Maar Raffles haalde slechts de schouders op, en wachtte kalm de nadering af van den kerel, die met gebogen hoofd en een moordzuchtige uitdrukking in zijn oogen met sluipe passen op hem toestapte.

Luke Herring hief bliksemsnel de hand op om toe te stooten, maar hij was nog een onderdeel van een seconde te langzaam, want Raffles wist wat boksen was, en wat „countering” beteekent.

Sneller dan de gedachte was de vuist omhoog gegaan, en ditmaal was het meenens.

Want Herring, aan de kaak geraakt, tuimelde opnieuw over den vloer als een aangeschoten haas, maakte een paar dwaze bewegingen, en toen bleef hij bewegingloos liggen in een hoek van het voorvertrek.

Raffles wierp een verachtelijken blik op den kerel, sloot toen bedaard de tusschendeur, deed er de knip op, en bleef toen plotseling verrast staan, terwijl hij zich tot het meisje wendde met de vraag:

— Wat is er met die knip gebeurd? Die zit bijna geheel los! Op die manier werkt het ding niet!

Mabel werd beurtelings vuurrood en zeer bleek, en stotterde nauwelijks hoorbaar:

— Dat heeft hij gedaan, graaf — dat is zijn werk! Ik ben zoo verschrikkelijk, zoo heel erg bang voor hem in de laatste dagen. Hij kijkt mij aan met oogen die mij angst aanjagen. Ik durf des nachts bijna niet gaan slapen.

Raffles hief met een kalmeerend gebaar de hand op, haalde toen een klein etui uit zijn zak dat hem maar hoogst zelden verliet, en dat een paar kleine instrumentjes bevatte, waaronder een schroevendraaier, en het duurde niet lang of hij had den deurgrendel weder vastgeschroefd, schoof die voor de deur, en zeide toen met zijn stem, die zoo diep en warm kon klinken:

— Wij zullen er nog een bijmaken, kleintje, en dien zal hij niet zoo gemakkelijk loskrijgen, dat verzeker ik je. Maar ik hoop dat het niet eens noodig zal zijn! Sta je er bepaald op om hier te blijven?

— Of ik er op sta, vraagt gij? zeide Mabel zacht, terwijl zij zich op een elleboog ophief. Gij zoudt evengoed kunnen vragen, of ik er op sta om te verdrinken! O, wanneer ik slechts weg kon — ik zou geen oogenblik aarzelen! Ik heb een afschuw van Herring, dieper dan ik U kan verklaren, en ik ben bang voor hem! In zijn dronkenschap is hij tot alles in staat! En ik vrees voor zijn wraak!

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, keek eens in het kamertje rond, knielde neer naast de matras, voelde het meisje de pols, onderzocht een wonde, niet ver van de slaap, die zich juist aan het sluiten was, en waar hij, omstreeks een week geleden, toen hij voor het eerst hoorde van het ongeluk van dit arme kind en van haar talent, het haar zelf had moeten wegscheren over een oppervlakte van een rijksdaalder ongeveer. Het was daar, dat de onverlaat, die haar had

moeten beschermen, haar met een stuk hout had geraakt, dat hij in ontembare drift naar haar had toegeslingerd.

Ook de armen, die halverwege uit de mouwen staken, vertoonden blauwe plekken.

En na haar goed te hebben onderzocht, begon Raffles:

— Luister eens, kleintje! Ik durf het nu werkelijk nog niet wagen, maar morgen of overmorgen, dat belooft ik je stellig, zal ik je hier weg komen halen en je laten brengen naar een plaats, waar je vrij zult zijn, waar je zult kunnen studeeren en je stem ontwikkelen — want ik zeg het je nog eens, een groote toekomst is voor je weggelegd, mits je de gelegenheid krijgt om te studeeren, want zoo niet, dan zou er al spoedig niet veel overblijven van de prachtige stem, waarmede je zigt begiftigd.

De oogen van Mabel waren begonnen te schitteren, en er was wat kleur op haar smalle wangen gekomen, toen zij de hand van Raffles tusschen haar trillende vingers vatte en hem in stamelende woorden dank zegde.

— Haal me hier zoo spoedig mogelijk weg — en als het kan nog vandaag! Hij wil mij kwaad doen, ik ben er zeker van!

— Morgen, mijn kind — ik vrees dat het niet eerder zal gaan! zeide Raffles, terwijl hij het meisje over het blanke voorhoofd streelde. A propos — is die man je voogd?

— Ik weet zeker van niet, graaf!

— Dat is een groot geluk, want anders zou hij misschien nog rechten ook kunnen doen gelden! Het zou misschien een proces worden, en zulke dingen duren lang! Hoe oud ben je nu?

— Ik moet achttien jaar worden, graaf!

— Dan wordt het ook hoog tijd, dat je je stem verder gaat ontwikkelen; het ware zonde, het ware onvergeeflijk als ik toestond, dat je haar zoudt bederven op koude binnenplaatsen, op bruggen waar de stormwind over strijkt, en in benauwde café's en drankhuizen vol rook, en de walm van ordinair, sterken drank. Geef mij tot morgen den tijd, en houd je flink! Wat dien kerel hiernaast betreft — ik zal er wel voor zorgen, dat hij je geen leed meer kan berokkenen.

— Ik zal vannacht zoo bang zijn, graaf! fluisterde het meisje, met een schuwen blik naar de deur.

— Vannacht zal hij er niet zijn, arm kind! zeide Raffles met een kalmen glimlach, die haar van den aanvang af zooveel vertrouwen

had ingeboezemd, aan haar, de kleine paria, die nooit een moeder gekend had, en van haar vroegste jeugd af was overgeleverd aan een dronkenlap, die hoofdzakelijk bestond van hetgeen zij met haar mooie stem ophaalde in de wijnhuizen van de havenwijk.

Maar verbaasd herhaalde zij:

— Hij zal er niet zijn, zegt gij? Hoe kunt gij dat met zooveel zekerheid weten?

— Ik weet het, kleintje! Laat je dat voldoende zijn! zeide Raffles, en weer legde hij zijn koele hand op haar voorhoofd. Ik belooft weinig, wat ik niet kan houden. Hij zal je niet meer tot last zijn, die schurk, en morgen kom ik je halen! Weet je zeker, dat je hier in het geheel geen familie meer hebt, aan wie je je zoudt kunnen toevertrouwen?

— Ik weet, dat ik nog een tante heb, graaf, een heel goede, brave vrouw, die ergens bij het Hyde Park moet wonen, en die zich misschien wel over mij ontfermd zou hebben, als zij er niet voor teruggedeinsd was, in aanraking te komen met Herring, die haar zwager moet zijn.

— Het is goed! Wij zullen naar die oude dame onderzoek doen, en als het U beiden bevalt, kun je je intrek bij haar nemen, en in afwachting daarvan zal ik je brengen bij een van mijn eigen oude vriendinnen, die over je zal waken, alsof je haar eigen kleindochter was! En ga nu even rustig liggen, zoodat ik de wonde opnieuw kan behandelen. Zij sluit zich gelukkig uitstekend, en over drie of vier dagen zal zij geheel genezen zijn, denk ik!

Raffles had het verband verwijderd, zuiverde de wonde, zalfde ze opnieuw, bracht een versch verband aan, en dat alles met de snelheid en vaardigheid van een volleerden verpleger. Het meisje had met gesloten oogen gelegen, want blijkbaar had het bloedverlies haar zeer uitgeput, maar nu sloeg zij ze weer op, en zeide zacht:

— Wat is U goed, wat is U toch goed!

— Praat daar niet van, klein ding! Heeft alles je gesmaakt, wat je gekocht hebt?

— Mabel kreeg een kleur, en stotterde:

— Ik kon het niet koopen graaf. Ik had er wel veel trek in — maar —

— Je kon het niet koopen? De afspraak was toch, dat je het geld aan een buurvrouw zou geven, die levensmiddelen zou inslaan?

— Daar kreeg ik de gelegenheid niet voor, Graaf! zeide het meisje, bijna onhoorbaar. Herring had zeker achter de deur gestaan

om te luisteren, toen U dien eersten keer kwam, en hij heeft me dadelijk dat geld allemaal afgenomen.

Raffles richtte zich op als een veer die zich ontspant, met een gebaar van woede, en deed een stap naar de tusschendeur, maar hij beheerschte zich en zeide met voorgewende kalmte:

— Zoo. Dat teekent hem! Nu, ik ben 'blij, dat ik er naar gevraagd heb! Het schijnt dat een soort van schaamte over de gemeene streken van je oom je waarlijk zou belet hebben, om mij dit op te biechten! Hij hoort nu gelukkig niet wat ik tegen je zeg, want de slag is nog al raak aangekomen! Hier heb je nog een pond sterling, in zilver! Schuif de stukjes aanstonds onder je matras, en geef er aan je buurvrouw zooveel van als noodig is! Je kunt immers wel opstaan en de deur achter mij sluiten?

— O ja, dat zal wel gaan!

— Goed zoo! Laat dien kerel in geen geval binnen, laat niemand tot je toe dan je buurvrouw! Zouden ze je in huis beschermen, denk je, als je om hulp zou roepen?

— Ik — ik weet het niet — ik geloof het haast wel, graaf! gaf het meisje ten antwoord.

Raffles scheen een oogenblik in tweestrijd te staan, en toen greep hij haastig zijn hoed en nam even de fijne, witte vingers van het meisje tusschen de zijne, en herhaalde nogmaals, dat hij den volgenden dag zou komen om haar te halen, en aan deze omgeving te ontrukken, waar zij ten onder dreigde te gaan.

Bij de deur knikte hij haar nog eens toe, en nog lang daarna was de herinnering aan den blik van innige dankbaarheid in de mooie oogen van dat arme kind hem tot steun en troost in donkere uren.

Hij luisterde nog even of hij in de voorkamer niets hoorde, slaakte een lichte zucht, en begon toen de trappen weer af te dalen.

En hij was de onderste trede van de benedenste trap juist afgegaan, en zou de vestibule betreden, toen er plotseling een man te voorschijn trad, uit een bergruimte, die zich onder de trap bevond, en hem van terzijde met een soort van knuppel een hevigen slag tegen het hoofd gaf.

Het was Jef Cuning.

De slag werd weliswaar een weinig gebroken door den hoed die Raffles droeg, maar niettemin wankelde hij, en hij wist zich slechts met de uiterste moeite staande te houden.

Hij tastte naar zijn revolverzak, maar in

een oogenblik sprongen er uit alle hoeken, vier, vijf mannen te voorschijn, gewapend met boksbeugels en ploertendooders, die zich tegelijkertijd op hem wierpen.

Maar boven allen uit stak Cuning, die nogmaals toesloeg, en ofschoon Raffles zich tot het uiterste trachtte te verweren, die slag velde hem, nacht spreidde zich voor zijn oogen uit, hij deed wankelend nog een paar schreden, terwijl het bloed hem van de slaap gutste en met twee of drie mannen aan zijn lichaam hangend, en toen viel hij languit neer op het marmer van de vestibule.

Het geheele tooneel had nauwelijks langer dan acht of tien seconden geduurd.

Er was niet bij geschreeuwd, Raffles had niet om hulp geroepen, en de slagen waren dof op zijn hoofd neergebonsd.

Jim Peanut, een van de aanvallers, in een modieus zomertoilet gestoken, alsof hij aanstonds ging deelnemen aan een pic-nic op de Theems, wilde met een uitdrukking van beestachtige wraakzucht op zijn gelaat nogmaals toeslaan, maar Cuning hield zijn arm tegen en zeide grof:

— Wacht een beetje, jongeheer! Je ziet dat hij ruimschoots genoeg heeft gehad! Hij bloedt al meer dan me lief is, en je weet wat de Meester heeft gezegd — je levert hem levend in mijn handen, of jullie zullen het je berouwen.

Hij haalde een linnen doek uit zijn zak, nog opgevouwen en schoon, scheurde er een paar reepen af, wikkelde die onhandig om het hoofd van den gewonde, die het bewustzijn had verloren, en beval toen kortaf:

— Nu naar de auto met hem! En staan jullie niet als schapen te kijken, maar steek een handje uit! En wie er verder niet bij noodig heeft, kan ophoepelen! Jullie belooning krijgen jullie van middag wel! Als je maar zorgt dat je op de plek komt, waar we het grapje met dezen heer zullen beleven.

En voor een kort oogenblik zijn kalmte zelf verliezend, alleen maar gehoorgevend aan zijn wraakzucht, schopte Cuning den weerlooze in de zijde.

Toen namen vier mannen Raffles op, en droegen hem het huis uit en onmiddellijk in de groote, gesloten auto die vlak voor de deur stond te wachten.

Er stonden wat morsige kinderen omheen, en verder wat buurvrouwen, in den hoogsten graad van vervuiling en armoede, maar niemand scheen het iets bijzonders te vinden, dat er daar een gewonde uit het huis in

de auto werd gerdagen. De buurt had waarlijk wel andere dingen aanschouwd! Twee of drie van de aanslagplegers waren daar bekend, men kan wel zeggen als de bonte hond en er zou wel een luchtje zijn aan die auto, en aan dat heele gevalletje — maar geen sterveling kreeg het in het hoofd, zich daar verder mee te bemoeien.

En zoo nam dan Cunning naast den be-

wusteloozen Raffles in de auto plaats. Tegenover hem gingen Brain en Peanut zitten, Fatty nam plaats naast den chauffeur, twee of drie man bleven achter, blijkbaar teleurgesteld dat zij niet konden meerijden, en toen hobbelde de auto over de vettige, bochtige keien van de smalle straat, en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen.

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK IV.

De martelkelder.

De auto was voorzien van gordijntjes, en het eerste werk van Cunning was, ze dicht te trekken, zoodat geen onbescheiden blikken tot het binnenste van de auto kon doordringen.

En met verkeersagenten kreeg men gelukkig niet te doen, want de auto volgde steeds straten in het oosten van de stad, waar men van dergelijke nieuwigheden nog niets afwist, en waar zij trouwens ook niet noodig waren.

De tocht duurde ongeveer een uur, en gedurende de rit kwam de gewonde eenmaal tot zichzelf, trachtte het hoofd op te lichten, keek met verwilderde blikken om zich heen, en viel bijna aanstonds weder terug in zijn bewusteloosheid, terwijl Cunning al gereed stond met zijn vreeselijken knuppel, om den gevangene opnieuw een slag toe te brengen, ingeval hij zou bijkomen, en het in zijn hoofd zou mogen krijgen om te gaan schreeuwen.

En eindelijk hield het voertuig stil op een van die naargeestige sintelwegen, tusschen eindeloze schuttingen in, zooals men ze

veel aantreft in dit gedeelte van Londen, bij de dokken, en waarvan er een groot aantal voeren naar werven, fabrieksgebouwen, brouwerijen, en bewaarplaatsen van oud roest, die soms vele vierkante kilometers beslaan.

Zelfs wanneer de zon scheen, boden deze kale wegen met hun zwarten bodem een triesten aanblik.

Boven de schutting uit zag men hier en daar de verweerde daken van loodsen en barakken, en ook hooge schoorsteenpijpen, die dikke rookwolken uitbraakten.

De chauffeur en Fatty waren het eerst uit de auto, rukten de portieren open, en toen werd Raffles door Cunning en den sterkste der mannen haastig een deur in de schutting binnen gedragen, die inmiddels door Fatty was geopend met behulp van een sleutel.

De chauffeur nam weer achter het stuurwiel plaats, en reed haastig met de auto weg, terwijl de anderen allen binnengingen, en nu stonden zij op een ruime, buitengewoon smerige binnenplaats, of liever een soort van woest terrein, volgesmeten met allerlei rommel,

afgedankte scheepsketels, gebroken schroeven, versleten machineonderdeelen, wrakken van locomotieven en heimachines, brugleuningen, kortom, een ware berg van oud roest, waarvan men zich vruchteloos afvroeg welke waarde dat bijna volkomen vergane metaal nog kon hebben, hetwelk jarenlang had blootgestaan aan weer en wind.

De Theems stroomde aan de andere zijde langs deze bewaarplaats, en er was een oud, vervallen steigertje, dat zeker maar hoogst zelden gebruikt werd.

Aan weerskanten was het terrein afgezet door eenzelfde schutting, als waarlangs de auto eenigen tijd gereden had, en dicht daar bij verhief zich een vervallen, steenen gebouwtje, dat waarschijnlijk vroeger kantoren had bevat, maar thans nog slechts tot schuilplaats scheen te strekken aan ratten en ander ongedierte.

Er was geen ruit meer in heel, veel pannen waren van het lage dak gewaaid, de schoorsteen was ten halve ingestort, en alleen de deur hing nog stevig tusschen de posten en aan de zware hengsels.

Daarbinnen moesten zich menschen bevinden, en die moesten de nadering van het groepje al hebben opgemerkt, want de deur ging langzaam open, nog voor de dragers met den bewustelooze het gebouwtje hadden bereikt, en het volgende oogenblik waren allen binnen.

Een duistere, vochtige gang, dan een tweede deur, een trap naar beneden het knarsen van sloten, geheimzinnig gefluister tusschen twee mannen, snel en afgebeten weer, een deur die zich opende, diep onder den grond, en dan weer een lange gang, zoo donker, dat de zaklantarens te hulp moesten worden geroepen.

De dragers hadden elkaar eenige keeren moeten afwisselen, en er werd daar onder den grond hartig gevloekt door de vermoeide mannen, die belast waren met het zware gewicht van den gekwetste.

Maar nu scheen het einde van den weg bereikt te zijn, want nadat Fatty voor de laatste maal haastig fluisterend een paar woorden had gewisseld met een deurbewaker, traden allen een ruim vertrek binnen, dat er uitzag als een van die geweldig groote wijnkelders, zooals men ze hier en daar nog onder oude kloosters aantreft, en waar de voortreffelijke wijn in vele okshoofden en in honderden kleinere vaten werd bewaard.

Inderdaad was deze kelder niets anders dan

het eenige overblijfsel van een van die toevluchtoorden voor degenen, die de verlokkingen en verleidingen van deze wereld wilden ontvluchten, van de monniken, die hier vele eeuwen geleden een klooster hadden gebouwd, en dit was misschien een van de onderaardsche kapellen geweest, hetgeen men zou willen afleiden uit de booggewelven, de diepe, geweldige nissen, de kruisgangen, welke men hier nog aantrof.

Wat het klooster zelf betreft — er was geen spoor meer van over, en toch moest er van deze oude kapel uit, nog een geheime weg naar boven zijn te vinden, want het is niet de gewoonte van De Bende der Raven, hunne bijeenkomsten te houden in schuilplaatsen, die slechts een enkelen toegangsweg bezitten. Maar van dien uitgang was dan toch niets te zien in dit groote keldervertrek, hetwelk tamelijk helder verlicht werd door middel van electriciteit.

De wanden waren opgetrokken uit zeer groote steenblokken, en zoo hecht was alles gevoegd, dat er nog slechts een heel geringe afbrokkeling had plaats gevonden. De kalk scheen nog even goed te zijn als op den dag, dat zij door bekwame handen op deze geweldige steenen werd uitgestreken.

De kelder kon omstreeks dertig meter breed zijn, en niet veel minder dan vijftig lang. Het was dus een ware onderaardsche zaal, die met het grootste gemak eenige honderden personen had kunnen bevatten.

Op dit oogenblik waren er echter maar vijf aanwezig, en alle vijf waren zij gestoken in lange, bloedroode toga's, waarvan de kappen over hunne hoofden waren getrokken, zoodat er van hun gelaat bijna niets te zien viel.

Daar zetelde het bestuur van de Raven, dat zich thans als Bloedraad geconstitueerd had.

De Meester zat in het midden, onbeweeglijk als altijd, met zijn oogen als duistere gaten in het wasbleeke gezicht, de handen voor zich uitgestrekt op de tafel die thans met een groot kleed overtrokken was, en in het midden waarvan twee dolken kruiselings waren neergelegd — dat was het embleem van de Bende der Raven.

In een hoek van den kelder stond, op een hoogen driehoek, een comfoor te walmen, dat in de duisternis daar een rossige gloed verspreidde.

Een angstaanjagende stilte heerschte in dit groote, onderaardsche vertrek tot waar

het geraas en getier van de wereldstad onmogelijk kon doordringen.

Er stonden nog wat lage banken en krukken in den kelder verspreid, en dat was alles wat men er aan meubelen vond.

De Meester had zich zelfs niet bewogen, toen Raffles werd binnengedragen, en pas nadat men dezen op een bank had neergelegd, breed en laag, en van een maaksel, dat op een even hoogen ouderdom scheen te wijzen als van den geheelen kelder, vroeg hij met zijn doffe, bijna klanklooze stem:

— Is hij dat?

Cunning was het, die onderdanig antwoordde:

— Het is tenminste de man, die ons is aangewezen, Meester! Hij mankeert een klein stukje aan het rechteroor!

De Meester was heel langzaam opgerezen van zijn stoel achter de tafel en kwam nu met afgemeten schreden, terwijl zijn lange toga achter hem aan golfde, op de houten bank toe, waar Raffles neerlag, met bleek gelaat, gesloten oogen, en zijn voorhoofd met doeken omwikkeld, voor een deel doortrokken met bloed.

En de kleine, schrale man, geleek huiveringwekkend veel op een aasgier, zooals hij daar langzaam, met schuifelende stappen en ver vooruitgestoken hoofd kwam aanloopen, en zich heenboog over den gevangene.

Hij bleef wel vijf minuten onbeweeglijk zoo staan, en keek naar het oorleletje, waaruit een heel klein half maantje weggesneden leek te zijn, naar het bleeke gezicht, naar het onbeweegelijke lichaam.

Toen stak hij langzaam de rechterhand uit, en vatte een van de grijze bakkebaarden aan, — gaf er een harden ruk aan, — en hij hield een plokje haar in de handen, dat hij grinnikend bekeek.

Zijn lachje werd hoe langer hoe luider, tot het den geheelen kelder scheen te vullen met zijn akelige klanken. En al dien tijd bleef hij maar staren op dat bosje grijs haar tusschen zijn vingers.

Toen sprak hij weer, half voor zich heen:

— Wij hebben hem! Ik geloof stellig dat wij hem nu hebben! Stil — ik geloof dat hij bijkomt! Zijn oogen moeten mij geheel overtuigen!

Inderdaad had Raffles de oogen opgeslagen die eerst verwilderd rondstaarden, en toen met een uitdrukking van verbazing en ongeloof gericht bleven op den man in het rood, die daar op een meter afstand van hem stond.

En weer klonk de wat slepende stem van den Meester:

— Grijze oogen! Ja, hij is het! Die spion heeft ons een onwaardeerbaren dienst bewezen, ha ha! Bewaakt hem, mannen — men moet met iemand als hij voorzichtig zijn!

— Als hij een stap doet, sla ik hem de hersens in, bromde Cunning tusschen de tanden. Hij heeft mij al last genoeg veroorzaakt!

— Je zult niets doen voor ik het beveel, zeide de Meester koeltjes. En roep nu de jongens maar binnen, opdat zij getuige kunnen zijn!

Fatty liep aanstonds naar de zware deur, waardoor hij zoeeven met de anderen was binnengetreden, en liet een heel zacht gefluit hooren.

In de verte klonk een geluid alsof er op een gong werd geslagen, er verstreken bijna tien minuten in doodsche stilte, terwijl Raffles langzamerhand zijn krachten herwon, en tot het besef van zijn toestand scheen te geraken, en toen kwamen er, de een na den ander, zwigend en met ontbloot hoofd, zeker wel een veertigtal mannen binnen, en drie of vier vrouwen, die zich gingen scharen tegenover de tafel, waaraan de Meester met zijn kapiteins en zijn adjudant was gezeten.

De luitenants bleven in de onmiddellijke nabijheid van de houten bank, waarop Raffles nu gezeten was, met het hoofd in de handen gesteund.

En toen allen daar bijeen waren en de deur weer gesloten was, nam de Meester de beide dolken bij het gevest op, in iedere hand een, bracht ze, in denzelfden gekruisten toestand zoover mogelijk boven zijn hoofd, bewoog ze plechtig, en langzaam van links naar rechts, legde ze toen weer voor zich neer, en begon:

— Deze vergadering is geopend! Ik begroet jullie, edele Raven!

— Heil den Meester! klonk een kreet uit vijftig monden.

— Ik dank U! hernam de Meester. Ik heb U hier laten komen om getuige te zijn van — een waarlijk schoon schouwspel, en ik ben er trotsch op, als Uw aanvoerder in staat te zijn geweest, U dit schouwspel te kunnen aanbieden. Wij hebben John Raffles in ons midden, edel Ravengebroad. Wij hebben hem stevig vast — en zijn einde nadert!

Een met moeite onderdrukte kreet van zegepraal en helsche wraakzucht wrong zich omhoog uit de borst van al die mannen, die daar bijeen waren, en de oogen van de vrou-

wen fonkelden als van roofdieren in de schemering, die daar aan het einde van den grooten kelder heerschte.

Het was bijna niet om te gelooven — daar zat, zwaargewond, de doodsvijand van al het misdadig gespuis in Londen, dat roofde om het genot van het rooven alleen, dat weerlooze voorbijgangers als tijgers besprong, vermoordde en uitschudde! Nu zouden zij er dus getuige van zijn, hoe die vijand werd ter dood gebracht, en zij sidderden van vreugde bij de gedachte aan wat er aanstonds ging geschieden — want zij kenden hunnen meester!

Deze had heel langzaam het hoofd van links naar rechts bewogen en keek toen strak naar Raffles, en zeide:

— Kunt gij opstaan?

— Als ik er U een genoeg mee doe! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik denk wel dat het zal gaan!

En hij stond op van de houten bank, even wankelend, en deed een paar stappen naar voren, totdat de Meester hem toeriep:

— Blijf daar nu staan! En antwoordt mij. Zijt gij John Raffles?

— Die ben ik! antwoordde Raffles rustig.

Aanstonds ging er een dreigend gemompel op onder de vergaderden, die daar achter in den kelder bijeenstonden, de halzen uitgerekt, om niets te verliezen van het schouwspel, dat zij voor oogen hadden.

De meesten hunner konden het nog altijd niet gelooven dat daar Raffles in hun midden was, de langgezochte Gentleman-Inbreker, en hun gevaarlijkste tegenstander, veel meer te duchten dan zelfs de slimste politiepeurders.

En toch was het bijna niet te gelooven, dat die deftige oude heer, met zijn bakkebaarden, waarvan er een zooeven danig geplukt was door den aanvoerder, zijn zwarte, gekleede jas, heel ouderwetsch, en zijn stijve, hooge boord, de geheimzinnige Lord Lister was, de man die de politie van drie werelddeelen handen vol werk had gegeven, en nog altijd gaf.

Maar hijzelf zeide het — en dus zou het wel zoo zijn!

De Meester behoefde slechts even zijn diep in de kassen verborgen oogen te laten rondgaan, en onmiddellijk werd het weder doodstil.

De aanvoerder kwam een stap op Raffles toe, en begon met een stem, die tot in de verste hoeken van den kelder doordrong:

— Er is een man, een zekere Brunner, die mij op Uw spoor heeft gebracht.

— Iets dergelijks vermoedde ik wel! zeide Raffles glimlachend. Het schijnt een wraakzuchtig heerschap te zijn!

— Hij heeft mij feiten medegedeeld omtrent een juweelenroof op het kasteel van Lady Wolverton. Zijn die feiten overeenkomstig de waarheid?

— Dat kan ik moeilijk beoordeelen! antwoordde Raffles onverstoobar. Daarvoor zou ik eerst moeten weten, wat die Brunner U heeft gezegd.

— Het komt hier op neer, dat hij en een vriendin van hem zich in dat kasteel wilden meester maken van een geheim tractaat dat er zich bevond, en dat gij dat niet alleen belet hebt, of liever dat gij hun dat tractaat hebt afgenomen, maar ook dat gij daar een ware opruiming hebt gehouden onder de juweelen van de gasten! Is dat zoo?

— Dat is zoo!

— Waar zijn die juweelen nu?

— In veiligheid!

— Gij zult ons zeker de plaats wel noemen waar zij in veiligheid zijn?

— Ik denk er niet aan!

Snel waren vragen en antwoorden op elkander gevolgd, en nu keken de beide mannen elkander strak aan, Raffles koelbloedig en van uit de hoogte, de Meester met een wreedaardige uitdrukking op zijn bleek gezicht, waarvan de lippen zenuwachtig trokken.

Hij liet zijn stem een weinig dalen, toen hij dreigend hernam:

— Gij schijnt niet te beseffen, dat ik thans de middelen bezit, om U te dwingen, te zeggen wat gij geheim wilt houden?

— Gij wilt toch niet zeggen, dat gij in staat zoudt zijn, mij dingen te laten openbaren, die ik geheim wil houden? vroeg Raffles spottend, en de wenkbrauwen hoog optrekkend, als kon hij niet gelooven, wat de ander daar zeide.

— Dat denk ik toch inderdaad te kunnen bereiken, zeide de Meester met sarrende langzaamheid. O, ik weet wel, dat gij sterk zijt, en moedig, en dat collega's van mij weleens getracht hebben, U op die wijze Uwe geheimen te ontlokken, zonder er in te kunnen slagen. Maar ik bezit middeltjes, alleraardigste middeltjes — die U wel zullen doen praten!

— Ik betwijfel het! zeide Raffles koeltjes. Ik weet natuurlijk wel wat gij bedoelt. Gij vermoedt, dat gij door martelingen mij dingen kunt doen verraden die voor altijd geheim moeten blijven! Probeer het! En gij zult zien, met wien gij te doen hebt!

De Meester maakte een heftig gebaar, en een oogenblik scheen het, alsof hij zich op Raffles wilde werpen.

Hij beheerschte zich echter uit alle macht, en zeide minachtend:

— Grootspraak! Ik zal je wel anders laten zien! Mannen toont hem de martelkamer!

Vier van de luitenants traden naar voren, omringden Raffles, en Cuning, die onder hen was, gaf Raffles een duw in den rug, en beval barsch:

— Loop voor ons uit! Dien kant op!

Het was doodstil toen het kleine groepje door den kelder schreed, tot zij stilstonden in een duisteren hoek, en een soort van breede diepe nis binnentraden, aan het andere einde afgesloten met een deur van zeer dikke tralies.

Door die tralies heen kon men een vertrek overzien, dat volkomen rond was met een doorsnede van ruim acht meter.

Een van de luitenants had op een electrischen knop gedrukt, en nu werd de kelder verlicht door het sterke, groenachtige schijnsel van een electrische lamp, die aan de hooge zoldering hing, en waarvan de gloeilamp omgeven was door een mantel van groen glas, zoodat allen die daar binnentraden, een spookachtige, huiveringwekkend uiterlijk kregen.

Op den ronden vloer stonden eenige martelwerktuigen, die volstrekt niets verschilden van de toestellen welke men vindt afgebeeld op plaatjes van dergelijke gruwelijke martelkamers in de middeleeuwen.

Er was een bank om te radbraken, met opstaande, scherpe randen van hard hout en de koevoet leunde er tegenaan die bij dat afschuwelijk bedrijf gebruikt wordt om de ledematen der slachtoffers te verbrijzelen, er was een galg, er was een rad, rondom met scherpe spijkers geslagen, er was ook een spijkerton, een bank om de ledematen uit te rekken, heel langzaam, en er stonds zelfs een van die monsterachtig groote koperen kuipen, die in vroegere jaren gebruikt werden om er valsche munters in kokende olie te doen sterven!

Raffles wierp een vrij onverschilligen blik door de tralies van de deur waartegen men hem had aangedrukt, terwijl de Meester met de armen over de borst gekruist hem gevolgd was, en trachtte te doorvorschen, wat er nu in zijn binnenste omging, en zeide toen schouderophalend:

— Een heel aardige verzameling! Maar ik kan het niet bepaald origineel vinden! Geloofst gij, dat die toestellen mij vrees aanjagen? Wel man, als ik maar wil, zou ik reeds gestorven zijn, voor je mij nog op een van die banken hebt kunnen neerwerpen! Ja, dat verrast U, en dat wekt Uw toorn op! Want gij wilt niet met een lijk te maken hebben, want dat biecht geen geheimen op!

De Meester liet een knorrig geluid hooren, want hij wist dat Raffles grootspraak niet kende, en ook kon uitvoeren wat hij zich voornam. Die man beschikte over middelen, die hem nog volkomen onbekend waren, en hij zou zijn adem inhouden, wie weet wat hij zou doen, om binnen weinige tellen uit het leven in den dood te zijn overgegaan, wanneer hij zag, dat niets meer kon baten, en dat hij verloren was!

— Ik heb meer dan dat! zeide hij niettemin op treiterenden toon. Ik kan U laten uitkleeden, U laten insmeren met reuzel, en U opsluiten in een kleine kooi — in gezelschap van een tiental ratten! Ik kan gloeiend lood drup voor drup op Uw borst laten neervallen. Ik kan dingen verrichten, die U met huivering zouden vervullen als ik ze zelfs maar fluisterde. Kijk goed naar die kamer, Raffles, kijk er naar, en bedenk wel, of je mij niet liever zult verraden, waar je bezittingen zijn!

— Verlies toch geen tijd met zulke dwaze vragen, zeide Raffles ongeduldig. Ik behoef naar die martelkamer niet te kijken, want zij jaagt mij geen vrees aan!

De Meester verbleekte op een vreeselijke wijze, en sprak:

— Wij zullen zien! Brengt hem naar binnen, mannen, en laat hij nu eens toonen dat hij werkelijk zoo dapper is als hij zegt. Terug, terug, jullie, tuig!

Deze laatste opmerking was gericht tot de nieuwsgierige bendeleden, die langzaam waren komen nader sluipen, en zich nu verdrongen voor de breede nis, om ook een glimp te krijgen op die groenachtig verlichte kamer, waar een mensch gemarteld zou worden.

Grommend, als wilde dieren, door de zweep van den temmer in bedwang gehouden, weken zij wat achteruit, naar het midden van de zaal, en vandaar konden de meesten toch nog het ijzeren hek zien, en wat daarachter geschiedde.

HOOFDSTUK V.

Ondank is 'swerelds loon.

Een van de luitenants had juist de hand uitgestoken naar den zwaren sleutel in het slot van het traliehek, toen er eenig rumoer scheen te ontstaan in den grooten kelder, bij de toegangsdeur.

Toornig trad de Meester uit de nis, en riep met zijn scherpe, bevelende stem:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wat is dat voor een kabaal?

De stem van Brain, de deurwachter, riep van den anderen kant van de zaal met een klank van onrust in zijn stem:

— Er schijnt iets gebeurd te zijn, meester! Hier is een man, hij zegt, dat hij Brunner heet, en hij wil U volstrekt spreken, hij zegt dat er gevaar dreigt! Hij heeft hierheen willen telefoneeren, maar hij kon geen gehoor krijgen — naar het schijnt is er een defect.

— Je weet wel, ezel, dat niet-leden hier geen toegang hebben! zeide de Meester op giftigen toon. Wij zijn hem veel verschuldigd — maar als hij me iets te zeggen heeft, moet hij dat later maar doen! Trouwens — ik begrijp niet hoe hij ons hier heeft kunnen vinden!

— Cunning heeft hem den weg gewezen, meester!

De oogen van den meester gingen langzaam naar Cunning, die Raffles stevig bij een arm vasthield, en het weerlichte in de duistere hollen van zijn oogen, toen hij langzaam vroeg:

— Wat is dat, Cunning? Heb jij hem gezegd hoe hij den weg hierheen kon vinden?

Toen weer de stem van Brain, van het andere einde van den kelder, met bevende stem:

— Brunner hier zegt, dat Cunning bij hem is, Meester!

Een kort oogenblik heerschte er een ademlooze stilte in den kelder. Toen liet de Meester een brullenden kreet hooren, als van een gewonde stier, en hij wierp zich onstuimig in de breede nis, om Cunning in de borst te grijpen en door elkaar te schudden, maar het geleek wel alsof er een klein schoothondje opsprong tegen een olifant.

Cunning wankelde zelfs niet, maar ving

den Meester als het ware in de vlucht op en in een grooten boog vloog de kleine, magere man door den kelder, en kwam terecht t midden van zijn volgelingen, en een seconde later was er een onbeschrijfelijk tumult ontstaan.

Niemand begreep eigenlijk goed wat er geschied was, iedereen schreeuwde en vroeg, men tilde den meester op, die zwaar gewond bleek te zijn, want hij was op den vloer neer gekomen na zijn luchtreis, en bij de deur riep boven alles uit de stem van Brunner:

— Maar laat mij dan toch binnen! Ik heb een belangrijke mededeeling te doen!

En hij had dit woord nauwelijks gezegd, of Brain schreeuwde zoo hard hij maar kon, boven alles uit:

— Politie! Berg je lijf, mannen! Er is verraad gepleegd! Dat moet jij gedaan hebben, jij schurk!

Onmiddellijk na deze woorden klonk er van bij de deur een in doodsangst geslaakte gil van een man, die door een messteek getroffen wordt, toen een akelig gerochel, en nu snelle en tallooze voetstappen, die door den neven-kelder schenen te naderen.

Een kort oogenblik stond de troep verlamd van schrik, en toen begonnen allen met koortsachtige haast te zoeken naar den tweeden uitgang, die hier moest zijn, maar die helaas alleen aan den Meester bekend was — en die was op dit oogenblik zoo goed als bewusteloos en scheen volstrekt geen besef te hebben van wat er om hem heen gebeurde.

En nu pas scheen het in die misdadige hersens een weinig te dagen! Nu pas begrepen zij, wat er geschied moest zijn, en dat het met dien Cunning niet in orde was. En dol van woede wilden zij zich op hem werpen, gewapend met messen en boksbeugels, maar lachend ontving hen de reus, voorloopig alleen maar met zijn vuisten, die hard als steen en zwaar als ijzer neerbeukten op de koppen, en in het geheel geen acht sloegen op de scherpe dolken, die op zijn borst gericht waren.

Wat Raffles betreft, hij had bedaard de bebloede doek van zijn hoofd losgewikkeld

en een der totaal verblufte luitenants beroofd van zijn repeteer-pistool, zoodat ook hij goed gewapend was.

Raffles zoowel als Henderson — men zal wel begrepen hebben dat het de trouwe chauffeur was, die met zooveel succes de rol van Cunning had vervuld — hadden de nis reeds verlaten, teneinde niet tegen het hek aangedrongen te worden, hetgeen hun toestand zeer gevaarlijk zou hebben gemaakt.

Want de ontknooping was wel wat eerder gekomen, dan Raffles eigenlijk verwacht en gehoopt had!

Door een toeval moest Brunner in aanraking zijn gekomen met den echten Cunning en na een gesprek van vijf minuten zou de waarheid wel aan het licht zijn gekomen. Eigenlijk hadden zij Cunning stevig moeten opsluiten! Nu, het was niet meer ongedaan te maken, en in ieder geval kwam het er niet op aan, want de politie was reeds in aantocht, en begon reeds den kelder binnen te dringen, gewapend met gummiknuppels en revolvers. Als muizen in een val waren de bandieten opgesloten, en zij begrepen dat er gevochten moest worden.

En het moet gezegd worden dat zij zich dapper verdedigden tegen een overmacht, want het waren niet minder dan honderd agenten, die daar, over het gevallen lichaam van Brunner heen, en na Brain te hebben overweldigd, den kelder binnendrongen.

De bendeleden vochten met messen en boksbeugels, ploertendooders en nog andere wapenen, en sommigen schoten enkele malen hunne revolvers af. De drie vrouwen gedroegen zich als ware furies en wierpen zich krijschend en gillend op de agenten — en het waren juist deze drie bevallige leden van het zwakke geslacht, die den ordebewaarders de meeste moeite veroorzaakten, en die zich tot op het laatst heftig bleven verzetten, tot haar klederen haar als vodden om het lichaam hingen.

In den duisteren kelder werd weinig pardon gegeven, wie zich verzette en niet onmiddellijk de handen opstak, kreeg een slag met den politieknuppel, die hem verdoofde, en al werden er bij die gelegenheid een tiental agenten min of meer ernstig gewond — de strijd was toch binnen een kwartier in het voordeel van de gewapende macht beslist, en alle aanwezigen werden, stevig geboeid, en onder behoorlijk geleide weggevoerd, om een oogenblik later in vier groote politieauto's te worden overgebracht naar de gevangenis.

Onder hen bevond zich ook de Meester, die

eenige ribben bleek te hebben gebroken.

Hij was echter weer bij kennis, en terwijl men hem wegdroeg, wierp hij een blik van doodelijke haat op Raffles, die rustig dien blik beantwoordde, de armen over elkander geslagen, en slechts zeide:

— Het is werkelijk goed voor onze stad, waarde heer, dat je voor zeer langen tijd wordt opgesloten! Lag het aan mij, dan kwam je in het geheel niet meer buiten de gevangenis!

De kelder was nu bijna geheel ontruimd, en alleen Raffles en Henderson benevens een zestal politieagenten onder aanvoering van een piepjong inspecteurtje bevond zich daar nog.

Overal lagen gebroken stoelen, de tafel had in den strijd haar vier pooten verloren, het vuurroode kleed was verscheurd, en de dolken lagen bebloed in een hoek van den kelder.

Van de voetstappen van de zich verwijderende agenten met hunne gevangenen was reeds niets meer te hooren, toen het inspecteurtje op Raffles toetrad, en met zijn beminnelijksten glimlach zeide:

— Mijnheer, ik geloof namens heel Scotland-Yard te spreken, ja, namens het geheele Londensche politiecorps, wanneer ik U mijn dank te kennen geef voor hetgeen gij gedaan hebt! Het was uitmuntend voorbereid, en ik maak U oprecht mijn complimenten! Die truc met Cunning was waarlijk voortreffelijk! En thans wilt gij zeker wel zoo goed zijn, nadat ik mij van deze plicht van dankbaarheid gekweten heb, mij naar het hoofdbureau te volgen!

— Naar het hoofdbureau? herhaalde Raffles langzaam, alsof hij zijn ooren niet geloofde.

— Zooals ik zeg, mijnheer!

— Mag ik ook weten, wat men daar van mij verlangt? Wil men mij soms een gouden horloge met inscriptie aanbieden? Laat ik U dan bij voorbaat zeggen, inspecteur, dat ik dergelijke bewijzen van erkentelijkheid niet verlang! Ik heb niets anders gedaan dan — wat ieder ander zou hebben verricht, die zich in mijn positie bevond, en die zooals ik overbenden zooals die der Raven denkt!

— Ik geloof niet dat men op het hoofdbureau iets dergelijks van plan was! hernam de inspecteur met een fijn limlachje.

— Dan kan ik met den besten wil niet inzien, mijnheer, wat men daarginds van mij kan verlangen — en hoewel het mij waarlijk spijt — ik geloof dat ik beter doe niet aan Uw vriendelijke uitnoodiging gevolg te geven!

Ik ben een bescheiden man, ik hunker niet naar openbare hulde, en — —

— Neem mij niet kwalijk, als ik U in de rede val, mijnheer, maar — ik ben verplicht om te blijven aandringen! hernam de inspecteur nog steeds met uitgezochte hoffelijkheid in zijn stem, maar met een uitdrukking op zijn jong gelaat, die Raffles onmogelijk kon misverstaan.

Deze deed een stap achteruit, fronste de wenkbrauwen, en zeide afgemeten:

— Ik geloof dat het thans geen verzoek meer is — het begint heel veel op een bevel te gelijken! Gij weet wie ik ben?

— Ik weet het, mijnheer! Gij hebt het trouwens zelf aan een van mijn collega's bekend!

— Gij erkent dat gij dezen overval niet zoudt hebben ondernomen, als ik mijn naam niet had genoemd?

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, mijnheer!

— Vindt gij dan niet, dat het al een zeer zonderlinge belooning is, den man, die U zoeven een groote overwinning heeft doen behalen, op zulk een wijze dwang aan te doen?

— Mijnheer, ik vervul slechts mijn plicht! zeide de inspecteur kortaf. Ik heb mij geen oordeel aan te matigen over mijn meerderen! Wat zij denken te doen is hun zaak, en ik volg slechts de instructies op die men mij geeft!

— En een van die instructies luidde, dat gij mij naar het hoofdbureau moest geleiden, met of tegen mijn zin?

— Zooals gij zegt, mijnheer! Ik hoop echter dat gij mij niet zult dwingen, geweld te gebruiken, want ik kan U zeggen, dat mij dat zeer zou grieven ten aanzien van een man, die ons zulke groote diensten heeft bewezen.

— Het verheugt me, dat gij dat laatste tenminste erkent! hernam Raffles spottend, Intusschen is zulk een optreden niet in staat, mijn ijver aan te wakkeren in den strijd tegen Londen's misdadigers! Nu, ik ben tot Uw dienst!

Raffles wendde zich nu tot Henderson om, die stil, onbeweeglijk in de duisternis was blijven staan op een paar meters afstand, en zeide op fluisterenden toon iets tegen hem in een taal, die alleen voor den reus begrijpelijk was.

— Wat zegt gij daar, mijnheer? vroeg de inspecteur wantrouwend.

— Niets bijzonders! Ik neem afscheid van mijn vriend!

— O, maar dat behoeft gij niet te doen, want ik heb in opdracht, ook hem naar het hoofdbureau te brengen!

— Alleraardigst! hoorde Raffles. Het doet mij goed te bemerken, dat de dankbaarheid deze aarde nog niet verlaten heeft! Het ontbrak er nog maar aan dat gij ons zoudt willen boeien!

— De zaak is, mijnheer — begon de inspecteur hakkelend.

— Wees maar stil, inspecteur! De zaak is dat Uw instructies luiden, dat gij zulke gevaarlijke helpers van de politie liever moet boeien, als zij zoo beleefd door Scotland-Yard worden uitgenoodigd! Het zij zoo — en tegen de overmacht verzetten wij ons niet!

Raffles stak zijn handen uit, en onmiddellijk sloten de stalen boeien om zijn polsen.

Henderson scheen zich een kort oogenblik te willen verzetten, maar een enkele blik van Raffles was voldoende om hem tot andere gedachten te brengen.

Maar nu deed zich een ernstig bezwaar voor — men moest eenigen tijd zoeken, voordat er een paar boeien werd gevonden, wijd genoeg om gesloten te kunnen worden om de geweldige polsen van den reus — en toen gelukte het nog slechts met de grootste moeite.

Henderson zei geen woord, maar keek van de hoogte van zijn zes en een halven voet, glimlachend neer op de agenten, die rood en bezweet werden bij hun pogingen om dien kolos te boeien!

Toen zij er eindelijk in geslaagd waren, beval de inspecteur, die het niet waagde, de heldere oogen van zijn gevangene te ontmoeten:

— Nu snel hier weg! Buiten wacht een auto. Ik verzeker U, mijnheer, dat ik zelf diep leedwezen gevoel — —

— Verontschuldig U niet, inspecteur! viel Raffles hem koeltjes in de rede. Maar onthoud, dat Raffles zich nog wel eens een enkele maal zal bedenken, voor hij opnieuw op deze wijze zijn hulp aan de politie biedt!

De inspecteur scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich. Raffles echter scheen te begrijpen wat er in hem omging, want hij hernam:

— Gij wilt zeker zeggen, mijnheer, dat ik daartoe nimmer meer in de gelegenheid zal komen? Laat ik U dan op mijn beurt onder het oog brengen, dat men den dag nooit moet prijzen voor den avond!

— O, wij zijn met ons zevenen, en goed bewapend! zeide de inspecteur bescheiden.

Raffles vergenoegde zich er mede de schou-
ders op te halen, en liep toen zelf haastig naar
de deur, met Henderson, aan zijn zijde ter-
wijl de agenten hem omringden, in dier voege
dat twee vooruit liepen, twee aan hunne zijde
gingen, en de inspecteur als het ware de achter-
hoede vormde.

Deze had voor alle securiteit zijn revolver
getrokken, en dat wisten de beide gevan-
genen ook heel goed, al hadden zij voorgewend,
er geen acht op te slaan.

De agenten echter hadden hunne revolvers
weder in de holsters gestoken, en ook dat was
aan Raffles noch aan Henderson ontgaan.

Zij gingen nu door den slecht verlichten
zijkelder, en toen denzelfden weg terug, dien
zij gekomen waren, want Raffles kende den
geheimen uitgang niet, en al had hij hem
gekend, dan had hij toch alle reden, om er
geen gebruik van te maken, en liever deze
route te volgen, die hem volkomen bekend
was, want geen enkel onderdeel was hem
ontgaan, toen hij, schijnbaar bewusteloos,
naar den kelder daar beneden werd gevoerd.

Zonder dat er een woord werd gezegd,
haastig voortlopend, gingen de negen man-
nen door gangen en over trappen, en nu liepen
zij juist op de laatste trap, die naar het ver-
vallen gebouwtje voerde, hetwelk in een
hoek van de werf vol met oud roest stond.

Het was een trap van een twintigtal treden,
van steen, en niet zeer steil.

Boven was zij afgesloten met een deur,
maar de politie had al deze deuren weten te
openen, en ze natuurlijk open laten staan
bij het wegvoeren van de veertig of vijftig
gevangenen.

Toen zij nog vier treden moesten gaan
liet Raffles plotseling een korten waarschu-
wingskreet hooren, en op hetzelfde oogenblik
vouwde hij zich plotseling bijna dubbel, zoo-
dat zijn lichaam met groote kracht in aan-
raking kwam met dat van den nietsvermoe-
denden inspecteur, die nog een wilde poging
deed om naar een leuning te grijpen die er
niet was, en toen van de trap omlaag stortte,
waarbij zijn revolver hem uit de handen
vloog.

De andere agenten hadden ternauwernood
beseft wat er geschiedde of er knapte iets,
met een geluid als brekend glas, en de ver-
schrikkelijke handen van Henderson waren
vrij!

Hij had niets anders behoeven te doen
dan even een stevigen ruk te geven en hij
had zijn boeien gebroken als touwtjes, met

een vroolijk lachje, als een kind dat een stukje
speelgoed vernielt.

Wie weet waren de zaken anders geloo-
pen als de boeien van ankerkettingen waren ge-
maakt, maar nu hadden de beklagenswaardige
agenten in het geheel niets in te brengen,
en zij waren als pasgeboren lammeren in
de vreeselijke vuisten van den reus, die er twee
tegelijk vastgreep, en ze achter zich van de
trap wierp als vodden, zonder dat zij zelfs
een kik hadden kunnen geven.

Zij krabbelden wel aanstonds overeind, met
gekneusde ribben en bebloede koppen en grab-
belden naar hunne revolvers, maar toen was
het al veel te laat.

Want Raffles had tegelijkertijd bliksemsnel
met zijn twee gebocide handen de revolver
getrokken uit den holster van den agent die
naast hem ging, en duwde hem het wapen
tusschen de ribben, en zeide kortaf:

— Loop de trap weer af, en vlug wat, als
je geen kogel in de maag wilt hebben!

Doodsbleek deed de agent wat hem bevolen
was, en toen zag nummero twee de monding
van de revolver ter hoogte van zijn maag-
kuiltje, en omdat hij een familievader was,
en aan de toekomst van zijn kinderen dacht,
wachtte hij niet eens het bevel van dien ver-
schrikkelijken Raffles af, maar tikte met
een grijnslach beleefd aan zijn helm, en wan-
delde langzaam de trap af, als iemand, die
dat zoo maar eens voor zijn eigen vermaak
doet, en belette op die wijze nog, dat de in-
specteur, ofschoon tamelijk ernstig gekwetst,
die zijn revolver had teruggevonden, van dat
wapen gebruik kon maken.

Dit alles had ternauwernood een paar
seconden geduurd en de beide agenten, die
vooruit liepen, en reeds op den beganen grond
stonden, konden volstrekt geen nut trekken
van hun wapens, want daartoe liet Raffles
hun niet den tijd.

Hij liet de revolver uit zijn handen vallen,
sloeg ze ineen, en met die samengebalde vuisten,
trof hij een van de agenten zoo geweldig
onder de kin, dat de man als een zoutzak
neerplofte.

Henderson gebruikte zijn hoofd, en wel
in de letterlijke beteekenis.

Want hij stormde als een ram de twee laatste
treden van de trap op en trof met het gezegde
lichaamsdeel den laatsten agent met kracht
in de maagstreek, juist op het oogenblik,
dat deze orbewaarder zijn schietwapen had
weten vrij te maken en het wilde opheffen om
te vuren.

De man gaf een geluid als een van die elastieken speelpoppetjes, die kreunen, als men er in knijpt, en nam toen voor geruimen tijd afscheid van dit ondermaansche.

Het was alsof een zware, houten bal een kegel had getroffen, zoover stooft de arme kerel achteruit, en hij bleef liggen, bewusteloos, half zittend tegen den tegenovergestelden muur.

De weg voor Raffles en Henderson was vrij!

Maar zij begrepen dat zij zich moesten haasten, want de agenten zouden daar natuurlijk niet beneden blijven, maar hen spoedig genoeg weer achterna zitten.

— Als mijnheer Brand nu maar op de afgesproken plek is, mylord! riep de reus uit, terwijl hij de deur boven aan de trap dichtwierp en den sleutel in het slot omdraaide.

— Daar twijfel ik geen seconde aan, Henderson! Vlugh maar — het huis uit, en het erf overgestoken.

Een oogenblik daarna ijlden de beide mannen zoo snel zij maar konden over het erf, overal bedekt met hoopen oud roest.

Men zal zich herinneren, dat dit erf aan een der zijden bespoeld werd door het gele water van de Theems.

Onder het loopen liet Raffles een schellen kreet hooren, en onmiddellijk kwam een eind verder een donkerbruin geschilderde motorboot in beweging, die met grooten spoed door het water schoot, en weer tot stilliggen kwam, vlak voor het vermolmde steigertje, waarvan reeds sprake is geweest, en nauwkeurig op hetzelfde oogenblik, dat de beide vluchtelingen het bereikten, terwijl achter hen, de deur van de trap eindelijk krakend in splinters vloog — want het is niet zoo heel gemakkelijk, een deur te vernielen boven aan een trap, en zonder eenig portaalje, al ware het ook maar een voet breed, zoodat men

wel verplicht is, lager te staan dan het voorwerp, dat men verbrijzelen wil!

Het gelaat van Brand vertrok zich tot een grimmige grijns, toen hij keek naar de boeien om de polsen van Raffles, die reeds tegenover hem zat, en hij zeide:

— Juist zooals ik het voorspeld had! Wanneer zul je nu eens leeren, Edward, dat een politie geen politie zou zijn, als zij zich ophield met gevoelens van dankbaarheid!

— Brand, ik wil gaarne je scherp doorzicht waardeeren — wanneer je begint, deze gevaarlijke plaats te verlaten! Want ik geloof werkelijk, dat ik daar onze vrienden reeds hoor aankomen!

Brand haalde den hefboom over, en als met een sprong schoot de snelle motorboot vooruit, en handig bracht Brand onmiddellijk een lange sleep zandschuiten, zeker wel twaalf stuks, tusschen den oever en zijn eigen vaartuig, zoodat de agenten niets zouden hebben aan hunne revolvers.

En zoodra zij in betrekkelijke veiligheid waren, zeide Raffles, na zijn boeien nauwkeurig te hebben onderzocht:

— Zij schijnen een nieuw model in gebruik te hebben genomen! Allerbest Zweedsch staal! Henderson, ik bewonder je kracht! Dit zou mij volkomen onmogelijk zijn! Maar ik moet het mechanisme nauwkeurig leeren kennen, wees dus zoo goed, om ze eens vlug maar zorgvuldig door te vijlen, zoodat ik ze thuis op mijn gemak zal kunnen onderzoeken.

— Met het oog op een volgende gelegenheid van dezelfde prettige soort! hernam Brand, terwijl hij de motorboot zoo hard liet loopen als ze maar kon, in de richting van de stad en zonder dat de agenten, die ijverig rondzochten op de werf, het flauwste vermoeden hadden op welke wijze de twee vluchtelingen waren ontsnapt!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK VI.

De verdwijning van Mabel Melony.

Het kon omstreeks een uur later zijn, toen de drie mannen veilig en wel, na zich te hebben ontdaan van hun vermomming, bijeen zaten in een der kamers van het huis in de Victoria-street, hetwelk Raffles diende als een soort van tuighuis, waar hij zijn uiterlijk kon veranderen, en waar hij tal van voorwerpen bewaarde, die hem van nut waren bij zijn gevaarvolle ondernemingen.

— Je legt dus den graaf voorloopig af? vroeg Brand, toen hij zag dat Raffles zich ontdaan had van zijn bakkebaarden en van zijn pruik.

— Dat is om verschillende redenen noodzakelijk. Ten eerste heeft dat leelijke kleine monstertje mijn mooie bakkebaard geheel en al bedorven, en ten tweede kent de politie thans deze vermomming, die dus voor minstens een paar jaren op den index moet worden geplaatst, Brand!

— Maar Mabel Melony kent je onder dat uiterlijk!

— Dat is zoo, en dat is zeker een bezwaar — maar zij zal toch de klank van mijn stem wel herkennen, en als het volstrekt niet anders gaat, zal ik haar mededeelen waarom ik mij moest vermommen, ofschoon ik dat pas in de allerlaatste plaats zal doen! Liever zeg ik dat graaf Palmhurst mij heeft afgevaardigd, en ik zal er wel voor zorgen dat zij vertrouwen in mij stelt!

— Maar zal de politie haar huis niet bewaken?

— Waarom zou zij dat doen?

— Wel, dat komt mij nogal eenvoudig voor! Het is immers daar geweest, dat de bandieten je hebben overvallen, jou en dien prachtkerel van een Henderson, en Brunner zal niet nalaten, wraak te nemen, en de politie in te lichten, dat zij daar slechts een val beheft uit te zetten, omdat je er stellig zult terugkomen!

— Brunner is dood! zeide Raffles op koelen toon.

— Dood? vroeg Brand ontzet.

— Vermoord door een van de bendeleden!

— Nu, als hij het niet doet — dan zal een ander het doen! hernam Brand. Het resultaat zal hetzelfde blijven, Men weet nu eenmaal,

dat je dat huis bezocht hebt, men kan vermoeden dat je er wel zult terugkomen, en dienovereenkomstig zal de politie handelen. Bovendien is Cunning nu weer op vrije voeten, en die zal zeker zijn mond niet houden, en zich straffeloosheid zien te verwerven, door alles aan de politie te verklappen.

— Ja, dat geval met Cunning is een weinig te vroeg aan den dag gekomen! zeide Raffles glimlachend. Het was anders geen kwaad bedenksel! Het was werkelijk merkwaardig, hoezeer die man in lichaamsbouw en in kleur van oogen geleek op Henderson, en wij hadden groot gelijk, dat wij daarvan gebruik maakten! En je ziet hoezeer ik het bij het juiste einde had, toen ik voorzag, dat die schurk van een Brunner vroeg of laat, maar waarschijnlijk zoo vroeg mogelijk, een lid van de Bende der Raven in den arm zou nemen, teneinde zich op mij te kunnen wreken. Dat lid moest een vriend zijn, en wij hadden ontdekt dat die vriend Cunning heette. Wat wij verkeerd deden — dat was de manier om hem zelf buiten het spel te houden! Hij schijnt al weinig minder sterk te zijn dan Henderson, die zijn plaats innam, anders zou het hem niet gelukt zijn, zich te bevrijden uit den kelder, waarin wij hem hadden opgesloten. Nu, de truc is toch geslaagd en dat is de hoofdzaak!

— Als Cunning gaat klappen, is het een reden te meer om op onze hoede te zijn! drong Brand aan. Ik raad je sterk af om nu aanstonds naar dat huis toe te gaan, in het East End. Het heeft immers geen haast?

— Het heeft daarentegen zeer veel haast, Brand! antwoordde Raffles ernstig. Wij mogen Mabel geen seconde langer in de macht van dien dronken schurk laten, die haar oom is, dan volstrekt onvermijdelijk moet worden geacht! Hij zal haar mishandelen — erger misschien! Hij is bevreesd dat wij hem zijn broodwinning zullen ontnemen, en dat hij het arme, gewillige schepsel niet langer zal kunnen exploiteeren. En daarom ga ik er heen, wat je ook zegt!

— En als het inderdaad blijkt, dat er een val is uitgezet in het huis?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar

dacht gedurende eenige oogenblikken na, en zeide toen half binnensmonds:

— Dan zal ik opnieuw den strijd met hen moeten aanbinden!

— Maar als wij er nu eens bij voorbaat rekening mee hielden, dat je daar politie zult vinden.

— Wat bedoel je?

— Wel, neem een geheel ander uiterlijk aan! Verkleed je zoodanig, dat je onherkenbaar wordt, en dat de politie je volstrekt niet kan verdenken! Het huis is groot, en er kunnen toch wel bezoekers voor andere bewoners komen!

— Dat denkbeeld is niet kwaad, Brand, en ik zal er aanstonds gebruik van maken.

Hij stond een kort oogenblik in beraad, toen verspreide zich een glimlach over zijn gelaat, hij trok de jas weer uit, die hij juist had aangeschoten, nam er alles uit wat er in had gezeten, en legde hem op de tafel.

— Zoo mag ik het zien! riep Brand verheugd uit. Wat zul je worden?

— Wel, ik zal hetzelfde worden, wat jij daar zoo stellig verwacht — een politieagent! Of liever gezegd een brigadier.

— Wat leg je daar op tafel! Ik ken die portefeuille niet!

— Dat is geen wonder! Een paar uren geleden behoorde hij nog toe aan den Meester, en ik ben zoo vrij geweest, hem die te ontfutselen. Zij lijkt mij zeer wel gevuld, en wie weet welke kostbare aanwijzingen wij er nog in kunnen vinden aangaande de samenstelling van de Bende der Raven. En nu vlug voortgemaakt — ik weet niet hoe het komt, maar ik ben ongerust over Mabel Melony —

— En wij, Henderson en ik?

— Wel, ik kan volstrekt niet inzien waarom jullie je moeite zouden geven, Overigens zou het misschien argwaan baren, als daar plotseling een versterking van drie mannen kwam aanzetten. Ik alleen echter kan heel gemakkelijk verklaren dat ik, bij wijze van aanvulling, door het hoofdbureau ben gezonden!

Nog terwijl hij sprak had Raffles zich weder van zijn bovenkleeren ontdaan, nam voor den spiegel plaats, trok de blikken trommel naar zich toe, die alles bevatte hetgeen hij noodig had, en begon haastig zijn gelaat opnieuw onder handen te nemen.

En met evenveel nieuwsgierigheid als jaren geleden, toen hij Raffles pas leerde kennen, keek Brand toe, hoe onder de vaardige vingers met ongelooflijke snelheid, dat krachtige gelaat niet alleen een geheel andere kleur, maar

ook door zeer eenvoudige middelen, een andere uitdrukking aannam, hoe het hoogrood werd, hoe het opzette, en hoe het als het ware in tweeën werd gesneden door een gewekligen knevel, die de kleur van mahoniehout had, en die tot ver over zijn onderlip hing.

Die knevel alleen reeds veranderde zijn gezicht al zoodanig, dat het nauwelijks te herkennen viel.

De pruik werd verwisseld tegen een andere, van dezelfde kleur als de knevel, er kwamen wat kraaienpootjes naast de oogen, de wenkbrauwen werden gekamd met een fijn kammetje, waarvan de tanden bestreken waren met een soort van kleefstof, waardoor de haren borstelig gingen uitstaan, en veel dikker werden.

En na tien minuten zag Raffles er waarlijk uit, in zijn blauwe uniform, als een van die grimmige, en tegelijkertijd goedhartige ordebewaarders, zooals de Londensche caricaturisten die bij voorkeur in „Punch” plegen af te schilderen.

Hij zette zich den helm van blauw laken op het hoofd, gespte zijn koppel aan, wierp nog eens een blik in den spiegel, en zeide voldaan, terwijl Brand haastig de andere kleedingstukken weder wegsloot in een geheime kast:

— Zoo geloof ik het er wel op te kunnen wagen! Misschien is je vrees volkomen overbodig geweest — maar ik erken, dat een weinig voorzichtigheid niet onpas is.

— Dat is nu alles goed en wel, Edward — maar geloof je dat Mabel met een politieagent zal meegaan, als je haar voorstelt?

— Ik zal haar zeggen dat ik namens graaf Palmhurst kom, gaf Raffles ten antwoord.

— Zou die brigadiers van politie als afgezanten kiezen, denk je? vroeg Brand, een weinig spottend.

Maar Raffles haalde ongeduldig de schouders op, en zei:

— Dat is immers alles van later zorg! Als zij maar eerst buitenshuis is, volgt het overige vanzelf. Eerst moeten wij haar onttrokken hebben aan de macht van een oom, die haar ten verderve zou brengen, en daarvoor is een politieuniform juist uitmuntend geschikt. En nu hebben wij genoeg gepraat en gaan op weg!

— Wij vergezellen je dus, Henderson en ik.

— Dat is te zeggen — in de verte! Bega als je blijft geen onvoorzichtigheden, en kom mij niet eerder te hulp dan wanneer het volstrekt noodzakelijk mocht zijn!

— Ik zal in ieder geval mijn gummiknuppeltje maar in mijn zak steken, mylord, zeide Henderson meesmuilend. Je kunt nooit weten hoe het te pas komt!

Eenige oogenblikken daarna verlieten de drie mannen afzonderlijk, met tusschenpoozen van een paar minuten, het „Arsenaal” aan de achterzijde, zonder dat iemand het kon zien.

Raffles had dit huis met de grootste zorg uitgekozen voor zijn doel, en daar de kleine deur van het achtertuintje uitkwam op een steeg, aan weerszijden begrensd door de blinde muren van groote fabrieken, en daar men door een stelsel van spiegels kon zien of de steeg wel verlaten was, alvorens de tuindeur te openen, zoo was het nog nooit geschied, dat een van de mannen verrast was bij het verlaten van den tuin.

Aan de voorzijde lag het hoekhuis aan een tamelijk groot plein, een van die oude, stille, als vergeten pleinen van de hoofdstad, die alleen maar bekend schijnen te zijn aan ingewijden, en van welker bestaan zelfs honderduizenden Londenars niet het flauwste besef hebben.

Terwijl Brand en Henderson met de auto naar de straat zouden rijden, waar het huis van het jonge meisje gelegen was, maakte Raffles gebruik van een motorbus.

Dat duurde iets langer, maar het viel dan ook des te minder op.

Hij moest eenmaal overstappen, en een uur later ging hij eindelijk de straat in, die hem zoo vertrouwd was, en waar velen hem kenden onder den naam van Lord William Aberdeen.

Maar niemand zou gedacht hebben, dat die waardige edelman met zijn bijna wit haar, dezelfde was als deze grofgebouwde brigadier met zijn martialen knevel, en zijn rood gezicht.

Vlak bij het begin van de smalle straat passeerde hij Brand en Henderson, maar hij wachtte zich wel, eenig teeken van herkenning te geven, vier passen verder, in een zijstraatje, zag hij de snelle auto staan, die hen gebracht had.

Hij liep rustig verder, met de handen op den rug gevouwen, en het was alsof hij gevoelde, dat Brand hem angstig nakeek.

Hijzelf echter gevoelde zich volkomen gerust, keek nu en dan naar de huizen op, alsof hij een bepaald huis zocht, stond stil voor het oude gebouw dat hij reeds zoo goed kende, scheen een oogenblik te aarzelen, en ging toen naar binnen.

En hij had nog geen zes stappen in de vestibule gedaan of hij prees het doorzicht van Brand!

Want de verbindingsdeur met het naastgelegen huis, die anders steeds gesloten was, ging plotseling open, en twee agenten vertoonden zich, die echter aanstonds in de houding gingen staan toen zij hun superieur zagen.

— Maak je niet dik! zeide de gewaande brigadier grommend. Zoo gauw zal hij wel niet komen! Hoe lang staan jullie daar?

— Dat zal wel gauw een uur of drie zijn, brigges! antwoordde een van de mannen. En ik ben bang dat het een taaie geschiedenis wordt! Ik geloof niet, dat Raffles zich hier zal vertoonen, als U mijn meening wilt weten. Daar is hij veel te slim voor!

— Noem zijn naam niet zoo hard, domkop! bromde de brigadier. De muren hebben ooren! Met z'n hoevelen zijn jullie?

— Twee man aan den anderen kant van de vestibule — daar bij de trap. Dat is vier. In het huis zitten er ook vier, die te voorschijn moesten komen zoodra wij floten, dat is acht! En boven zijn er ook nog eens vier, op de verdieping waar Luke Herring woont.

— Dat is twaalf! zeide de brigadier spottend. Nu, ik zeg maar, beter te veel dan te weinig! Inspecteur boven? Ik heb een boodschap voor hem. En ik moet ook Herring wat zeggen!

— Dan kom je te laat, brigges! Het nest is leeg! zei een van de agenten.

Raffles, die zijn voet al op de eerste trede had gezet van de trap, die hem naar boven moest voeren, keerde zich met een ruk om, en vroeg:

— Wat zeg je daar? Wat bedoel je? Is Herring er niet meer?

— Neen, en de meid ook niet! Met de noorderzon verdwenen, zonder zijn huur te betalen! Dat moet een paar uren geleden gebeurd zijn. Buren hebben hen zien weggaan!

— En — ging het meisje gewillig mee? vroeg Raffles, die de grootste moeite had om zijn gelaat in de plooi te houden, getroffen als hij was door deze onverwachte mededeeling. Ik heb wel eens hooren zeggen, dat hij haar altijd mishandelde.

— Meegaan kun je het niet noemen! Hij droeg haar! Hij zei tegen de buren, dat ze heel ziek was, en voor de deur stond al een taxi te wachten, en hij zei, dat hij haar naar een ziekenhuis ging brengen, en toen reed het stel weg!

Raffles moest uit alle macht de leuning van de trap vastgrijpen, om zich niet te vergeten, en een gebaar van heftige woede te maken.

Zijn tocht was dus vergeefs geweest! Hij kwam te laat! Het ongelukkige schepsel was weggevoerd door dien schurk van een oom, en het zou waarschijnlijk onmogelijk zijn, haar terug te vinden in dat reusachtige Londen, met zijn millioenen inwoners, en zijn geweldige uitgestrektheid.

Hij sprak niet voor hij wist, dat hij zijn stem volkomen in bedwang had, en zeide toen schouderophalend:

— Dan vervalt die boodschap natuurlijk! Ik ga even naar boven. Waar zitten de jongens?

— Wel, op het portaal, achter de deur van de kamer er naast, in kasten en zoo meer!

Raffles luisterde al nauwelijks meer, maar beklom de trap, tot hij het smalle portaalje daarboven bereikt had, zonder een oogenblik aan zijn eigen gevaarlijken toestand te denken, en alleen maar bezielde door de hoop, dat hij daarbinnen misschien iets zou vinden, dat hem het spoor van het ongelukkige meisje kon doen terugvinden.

HOOFDSTUK VII.

Hervonden.

Zoodra hij den voet op het kleine portaal zette, bemerkte hij heel goed, dat er aan weerszijden deuren kraakten, maar hij deed net of hij het niet gehoord had, keek even zoekend rond, bromde iets voor zich heen, en klopte toen op de deur van het schamele vertrekje, waar hij dien eigen ochtend Mabel op haar stroozak had achtergelaten, draaide de kruk om toen hij geen gehoor kreeg en trad binnen.

Hij wendde zich naar alle zijden, maar zag niemand, deed rustig de deur weer dicht, en liet toen zijn scherpe oogen vliegensvlug in alle richtingen gaan.

En een dolle woede maakte zich van hem meester, toen hij de wanorde in het vertrekje zag, die bewees dat er een wanhopige worsteling moest hebben plaats gehad, tusschen dat arme, nog niet geheel herstelde kind, en haren oom.

Stoelen lagen omgeworpen, de tafel was bijna geheel in een hoek geschoven, een gordijn was afgerukt, en hing scheef aan de stang, en wat het ergste was — hier en daar waren duidelijk nog versche bloedsporen te zien op het versleten behang.

Had het meisje zich verdedigd, misschien een mes gegrepen, den ellendeling verwond, die haar wilde wegvoeren?

Was het integendeel Herring geweest, die haar zoo heftig geslagen had, dat het bloed te voorschijn sprong?

Toen Raffles zich naar den grond bukte zag hij duidelijk een paar bosjes haar op den houten vloer liggen — en hij neep de nagels zoo krachtig in zijn handpalmen, dat het bloed te voorschijn kwam.

Maar eensklaps bukte hij zich nog wat verder, en trok de matras eenigszins terzijde, die tegen den houten wand lag.

Zijn scherpe blik, die zelfs in deze halve duisternis alles onderscheidde, had tegen dien wand iets ontwaard — iets dat er uitzag als een teeken of een letter, en toen hij de matras wegtrok, stonden daar een paar woorden te lezen, met bloed geschreven, dat nog nauwelijks was opgedroogd, en met een bevende, onzekere hand:

„Hackney — Darn....”

Het laatste woord had het ongelukkige meisje zeker niet kunnen afmaken, overvallen door zwakte.

Maar Raffles kende zijn stad te goed tot in de verste uithoeken, om langer dan een seconde noodig te hebben voor het afmaken van het woord.

Darn beteekende natuurlijk Darnleystreet. Het is een oude straat in het hartje van de wijk van Hackney en zeker wel twee uren met een auto verwijderd van het vorig verblijf.

Hoe het meisje kon weten, waarheen de man haar zou voeren, was Raffles een raadsel, maar waarschijnlijk had hij daar vrienden, of

had hij het in zijn dronken bui verraden. Zij had zeker een vinger in haar eigen bloed gedoopt en deze voor haren beschermer bestemde waarschuwing met het laatste restje van haar krachten op den wand weten te schrijven, en er toen snel de matras voortgetrokken, een oogenblik voor zij in zwijm viel.

Een oogenblik stond Raffles onbeweeglijk als een beeld, en verwenschte zichzelf, omdat hij niet liever aan dit ongelukkige kind gedacht had, dan aan de wijze, waarop hij den Meester in de val zou laten loopen. Alsof er iets ter wereld ging boven het behoud van een onschuldig jong meisje; alsof er een nobeler werk was, dan de toekomst te verzekeren van een arm kind, dat zeker een groote kunstenaars had kunnen worden.

En terwijl Raffles daar nog zoo stond, onbeweeglijk met gebalde vuisten, werd de deur naar de gang geopend, en een inspecteur stond op den drempel, die hem tamelijk barsch vroeg:

— Wat doe jij hier, man? Zoek je mij?

Raffles had eenige moeite, weer aanstonds in de rol te komen, en misschien klonk zijn stem niet al te onderdanig, toen hij kortaf antwoordde:

— Ja inspecteur, ik kom van het hoofdbureau! Ze hadden mij een opdracht voor U meegegeven!

— Van het hoofdbureau? herhaalde de inspecteur langgerekt. Dat is merkwaardig? Daar ben ik zelf van!

Raffles beet zich op de lippen. Het was al een heel ongelukkig toeval! Natuurlijk had hij verwacht, dat een inspecteur van het wijkbureau deze zaak zou opknappen — en nu kwam dat keurig gefriseerde, jonge ventje regelrecht van het hoofdbureau, en zou zich wel verwonderd afvragen, hoe het kwam dat hij dien brigadier nog nooit van zijn leven gezien had!

En het was al laat, buiten begon de duisternis langzamerhand te vallen — hij moest tot iederen prijs hier weg, maar de wijk van Hackney, op zoek naar Mabel, voor het te laat zou zijn!

Raffles had misschien wel wat al te lang met zijn antwoord gewacht, hetgeen het wantrouwen van den inspecteur nog deed toenemen. Deze deed een stap in de kamer, en vroeg den gewaanden brigadier scherp opnemend:

— Wat had je me dan mede te deelen namens het hoofdbureau?

— Ik moest zeggen, inspecteur, dat het geen nut meer had om hier te blijven, want dat Raffles een half uur geleden in een heel ander gedeelte van de stad is gesignaleerd.

— Zoo waarlijk? kwam de inspecteur langzaam, en onmerkbaar ging zijn rechterhand naar den gordel, waaraan zijn revolver zat. Dat is wel wat vreemd, want nog geen minuut geleden werd ik door het hoofdbureau opgebeld, met het bevel, vooral goed uit te zien, en hier desnoods den geheelen nacht te blijven!

Raffles was een te schrander man om niet aanstonds te begrijpen, dat dit spelletje onmogelijk lang kon duren.

Hij had haast, het toeval was nu eenmaal tegen hem geweest, hij moest onmiddellijk handelend optreden, en het lustte hem niet, de komedie nog langer voort te zetten nu het duidelijk was dat zijn truc was doorzien, want die inspecteur zag er nogal snugger uit, en daar men hier ieder oogenblik Raffles verwachtte, natuurlijk in een of andere vorming — —

Raffles ploos zijn redeneering maar niet eens verder uit, maar trad onmiddellijk handelend op.

Hij deed een bliksemsnelle greep naar de revolver van den inspecteur, trok het wapen uit den holster, en slingerde tegelijkertijd het kleine, fijngebouwde politiemannetje met een enkelen ruk achter zich, zoodat hij terecht kwam op de matras, en zoo was de deur vrij. Het was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat de eenige agent die met den inspecteur uit zijn schuilplaats was getreden, nog nauwelijks beseftte wat er eigenlijk voorviel, toen Raffles hem reeds met een vuistslag had neergeveld, en met een enkelen sprong de trap bereikt had, die hij vliegensvlug begon af te loopen.

En nu werd de kennis van het huis Raffles van het allergrootste nut!

Hij wist wel, dat het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk was, door de acht agenten heen te breken, die beneden op wacht stonden, want zij zouden stellig bijtijds gewaarschuwd worden door het gebrul, dat nu reeds achter hem opsteeg, terwijl hij nog nauwelijks twee van de vijf trappen was afgedaald.

Zij zouden zonder twijfel dadelijk van hun revolvers gebruik maken, om op den vluchtenden brigadier te schieten.

Ja zeker, want daar klonk reeds de schelle stem van het inspecteurtje, doordringend als een luidspreker, langs de trap:

— Laat dien brigadier niet ontkomen. Hei

daar, jullie beneden! Leg hem neer als het niet anders kan!

Het is wel waarschijnlijk, dat het dien keer met Raffles slecht zou zijn afgelopen, als het huis eens anders gebouwd was dan het inderdaad was! Wij hebben echter reeds medegedeeld, dat er drie huizen gemaakt waren van wat er oorspronkelijk maar één was, en Raffles kende tot zijn geluk de communicatie tusschen twee van die huizen, die nooit gebruikt werd, en ook niet mocht gebruikt worden, behalve in geval van brand. Het was eenvoudig een houten schot, met een dunne laag pleister bedekt, zooals men ze ook wel eens aantreft op zolders van groote huizenblokken.

Raffles rende dus een zijgang in, waar het zoo donker was als de nacht, en hij wierp zich door dat dunne schotje heen zooals een paardrijdster het doet door een met vloei-papier bespannen hoepel!

Het maakte niet eens heel veel leven, zoo dun waren die planken, en Raffles had het groote voordeel, dat hij zich in het aangrenzende huis bevond.

Ook daar beneden waren agenten geposteed, dat was hem zooeven medegedeeld, maar Raffles voorzag, dat die onmiddellijk zouden zijn toegesneld op het waarschuwend geschreeuw van hun inspecteur — en die verwachting bleek hem ook juist te zijn. Want toen hij vlug als een haas de trappen was afgesneld, vond hij daar beneden een vestibule met vier of vijf openstaande deuren, en de straatdeur stond ook wagenwijd open.

— Hieruit blijkt alweer, zoo filosofeerde Raffles, dat al te veel ijver schaadt! Ik denk, dat Brand in zijn gedenkschriften dezen dag, waarop ik zooveel met de politie uitstaande heb gehad, wel met een zwart kruisje zal merken.

Het was alweer een gelukkige omstandigheid, dat Raffles het middelste van de drie huizen, waar hij was binnengekomen, niet voorbij hoefde te gaan, ten einde de auto te bereiken, die daar in de zijstraat stond te wachten, gereed om aanstonds weg te rijden.

Brand en Henderson begrepen natuurlijk onmiddellijk, dat er iets gaande was, en ook de burens keken niet zonder verbazing naar dien brigadier, die daar liep als een hardlooper, terwijl toch niet te zien viel, wien of wat hij achtervolgde.

En toen men het begreep, toen eindelijk een paar agenten het hoofd buiten de deur staken, om eens te zien wat er op straat voor-

viel — toen was het al te laat! De vluchteling was met een eleganten sprong in de auto beland, naast Henderson, en achter Brand, die al achter het stuurwiel was gaan zitten en toen de hijgende agenten eindelijk het steegje bereikt hadden, konden zij tot hun woede alleen maar constateeren, dat er van den brigadier zelfs geen stipje meer te bespeuren viel!

Raffles had intusschen Brand in het oor gefluisterd:

— Naar Hackney, en zoo vlug als de wagen maar loopen wil!

Brand had wel gaarne willen vragen wat zij in Hackney moesten uitvoeren, maar Raffles leunde alweer terug in de kussens, keek eens achter zich, glimlachte, en zeide toen tot Henderson, die zeer ongerust scheen:

— Een kleine misrekening, James! Dat kan zelfs de knapste koppen wel eens overkomen! Gelukkig heb ik de fout nog bijtijds hersteld! Maar het arme meisje is weg, en wij moeten het in Hackney trachten terug te vinden.

En verder zweeg Raffles, en bemoeide zich nog slechts met de agenten die hij passeerde, en van wie hij moest vreezen, dat zij allen na verloop van een half uur door het ijlings verspreide bericht van zijn vlucht, op de hoogte moesten zijn gesteld van wat er was voorgevallen. In dit opzicht werkt de Londensche politie voortreffelijk!

Maar de auto reed zeer snel, Raffles had een regenmantel omgeslagen, en zijn helm afgezet, om dien te verruilen met een sportpet, en er gebeurde niets bijzonders.

Anderhalf uur later, toen de duisternis reeds volkomen was, was Hackney bereikt, en Brand wendde zich om, en vroeg met een blik, waarheen hij moest rijden.

— Naar het begin van de Darnleystreet! beval Raffles. Stop daar. Het is gelukkig maar een zeer korte straat, en ik hoop, dat wij niet lang behoeven te zoeken.

Weer verstreken tien minuten, en toen stond de auto stil bij het begin van een morsige, slecht geplaveide straat, die door slechts enkele lantarens verlicht was.

Raffles stapte aanstonds uit, na van te voren zijn helm weer te hebben opgezet, maar na zich te hebben ontdaan van den knevel, die hem misschien toch kon verraden, zelfs in deze afgelegen volkswijk, waar men hem zeker niet zoo spoedig zou zoeken.

— Wacht hier op mij, ik ga op onderzoek uit! zeide hij op zachten toon tot Brand.

— Moeten wij je niet helpen? vroeg Brand bezorgd.

— Ik denk, dat ik het wel alleen zal afkunnen! Zoo niet — jullie kennen het sein.

— Moet zij hier ergens zijn met haar oom?

— Ja!

— Maar je kent het huis niet!

— Ik kan er naar vragen!

En met deze woorden verdween Raffles, terwijl beide mannen in de grootste onzekerheid en onrust achterbleven.

De Darnleystreet telt een vrij groot aantal drankhuizen, en Raffles had besloten, overal te gaan vragen naar de verblijfplaats van Herring. Het kon toch bijna niet anders, of men moest de komst van een vreemdeling in die buurt met zulk een opvallend mooi meisje, spoedig genoeg hebben opgemerkt.

Maar hoe bonsde zijn hart, toen hij, bij het naderen van het eerste het beste wijnhuis, bemerkte dat het lot hem gunstig gezind was! Want juist ging de deur open, en Luke Herring in persoon trad naar buiten, in een houding, en met een gang, die weinig twijfel lieten omtrent zijn toestand.

Raffles begon onmiddellijk te loopen zooals een agent dat pleegt te doen, afgemeten, met de handen op zijn rug, en Herring, die hem in het oog kreeg, verhaastte zooveel mogelijk zijn schreden, liep verder de straat in, scheen naar een sleutel in zijn zak te tasten, en verdween in een huis.

Maar hij was niet zoo vlug, of Raffles was met een paar sprongen bij de deur, en juist toen Herring, die met een dreunenden slag dichtwierp, stak Raffles er het lemmet van zijn zakmes tusschen, waardoor hij de deur belette, in het slot te vallen.

Hij duwde ze zachtjes weer open, en begon Herring, die, zooals dronken lieden vaak doen, in zichzelf liep te mopperen, langs een steile, stikdonkere trap te volgen.

De man stommelde erg, en Raffles had dus al heel weinig moeite hem te volgen tot de derde verdieping, en daar zag hij, het hoofd voorzichtig boven de trap uitstekend, hoe de kerel in zijn zak naar een anderen sleutel zocht, een deur opende, naar den schakelaar tastte — en het volgende oogenblik was Raffles

bij hem, wierp hem naar binnen, en sloot de deur achter zich.

Herring was voorover gevallen, maar hij richtte zich onmiddellijk weer op als een gewonde stier, en wierp zich op Raffles, niet wetend wie hij was, maar instinctmatig begrijpend, dat hij met een vijand te doen had, dien hij tot iederen prijs moest overwinnen.

Maar hoe vlug hij ook was opgestaan — Raffles had den tijd gehad, door een openstaande deur een blik te werpen in een aangrenzend vertrekje, en daar zag hij Mabel uitgestrekt op een sofa, doodsbleek, met bebloed gelaat, en die juist uit haar bewusteloosheid scheen te ontwaken.

Hij zag nog, dat zij langzaam overeind kwam, niets begrijpend van wat er voorviel, en toen had hij aan andere dingen te denken, want Herring had een breed mes uit zijn zak getrokken, en stortte zich met het schuim om de lippen op dien onverwachten bezoeker, wiens uniform hij niet eens scheen te hebben opgemerkt.

Voor hij kon toesteken vatte Raffles hem met beide handen in de borst, lichtte hem van den vloer, en wierp hem opnieuw in een hoek, en ditmaal was het voorgoed, want Herring viel in zijn eigen mes, dat hem in de rechterzijde drong.

Hij bleef kreunend liggen, en Raffles snelde onmiddellijk naar Mabel, nam haar in zijn armen, maar eerst moest hij haar beenen lossnijden, die aan de sofa bleken te zijn vastgebonden.

Hij nam haar als een veertje op, droeg haar de kamer uit, de trap af, en tot een paar buurvrouwen, die zeer ontsteld op het gerucht van den strijd kwamen toelopen, zeide hij in het voorbijgaan:

— Ik zal dadelijk een paar kameraden sturen, om dien kerel boven te halen! Hij wordt gezocht.

Toen hij naar buiten trad viel het hoofd van Mabel zwaar neer op zijn schouder — zij was opnieuw bewusteloos geworden.

Maar zij ging de vrijheid tegemoet, en een toekomst vol roem, terwijl daarboven de zwaargewonde Herring door de agenten werd weggehaald.

De volgende aflevering bevat:
EEN AVONTUUR IN SPANJE

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885